

๗๐

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
เลขรับ 18171
วันที่ 11 ก.ค. 2562
เวลา 11.43 น.

ที่ นร ๐๕๐๕/ว(ล) ๒๓ ๒๕๖๒

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี
ทำเนียบรัฐบาล กทม. ๑๐๓๐๐

๑๐ กรกฎาคม ๒๕๖๒

เรื่อง รายงานผลการจัดระดับประเทศไทยในรายงานการค้ำมนุษย์ของสหรัฐอเมริกา ประจำปี ๒๕๖๒

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๕๐๕/ว(ล) ๒๑๔๓๑ ลงวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๖๒

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ที่ พม ๐๒๐๕/๘๐๘๑
ลงวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๖๒

ตามที่ได้แจ้งมติคณะรัฐมนตรี (๑๗ กรกฎาคม ๒๕๖๑) เกี่ยวกับรายงานผลการจัดระดับประเทศไทย
ในรายงานการค้ำมนุษย์ของสหรัฐอเมริกา ประจำปี ๒๕๖๑ มาเพื่อทราบ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ได้เสนอรายงานผลการจัดระดับประเทศไทย
ในรายงานการค้ำมนุษย์ของสหรัฐอเมริกา ประจำปี ๒๕๖๒ ไปเพื่อดำเนินการ ความละเอียดปรากฏ
ตามสำเนาหนังสือที่ส่งมาด้วยนี้

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้นำเสนอคณะรัฐมนตรีทราบแล้วเมื่อวันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๖๒

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวกรรณา จุฑานนท์)

ผู้อำนวยการกองพัฒนายุทธศาสตร์และติดตามนโยบายพิเศษ ปฏิบัติราชการแทน

เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

สยศ.ตร.
เลขที่รับ 4619
วันที่ 11 ก.ค. 2562
เวลา 10.29 น.

กองพัฒนายุทธศาสตร์และติดตามนโยบายพิเศษ

โทร. ๐ ๒๒๘๐ ๙๐๐๐ ต่อ ๑๖๓๓ (สุกัญญา) ๑๕๓๒ (ลักขณา)

โทรสาร ๐ ๒๒๘๐ ๑๔๔๖ www.soc.go.th

ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ spt55@soc.go.th

บร.มส.
เลขรับ 2306
วันที่ 12 ก.ค. 2562
เวลา 16.00 น.

กลุ่มงานป้องกันอาชญากรรมพิเศษ ผอ.
เลขรับ 710
วันที่ 15 ก.ค. 2562
เวลา 10.15

๒๗ มิถุนายน ๒๕๖๒

เรื่อง รายงานผลการจัดระดับประเทศไทยในรายงานการค้ามนุษย์ของสหรัฐอเมริกา ประจำปี ๒๕๖๒
เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. หนังสือรองนายกรัฐมนตรีเห็นชอบให้เสนอคณะรัฐมนตรี
๒. คำแปลอย่างไม่เป็นทางการในส่วนของประเทศไทย ในรายงานการค้ามนุษย์
ของสหรัฐอเมริกา ประจำปี ๒๕๖๒

ด้วยกระทรวงการพัฒนาศักยภาพและความมั่นคงของมนุษย์ ขอเสนอรายงานผลการจัดระดับประเทศไทยในรายงานการค้ามนุษย์ของสหรัฐอเมริกา ประจำปี ๒๕๖๒ มาเพื่อคณะรัฐมนตรีทราบ โดยเรื่องนี้เข้าข่ายที่จะต้องนำเสนอคณะรัฐมนตรี ตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการเสนอเรื่องและการประชุมคณะรัฐมนตรี พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๔ (๗) เรื่องที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศหรือที่เกี่ยวกับองค์การระหว่างประเทศที่มีผลผูกพันรัฐบาลไทย ทั้งนี้ รองนายกรัฐมนตรี (พลเอก ประวิตร วงษ์สุวรรณ) ได้เห็นชอบให้นำเรื่องดังกล่าวเสนอคณะรัฐมนตรีด้วยแล้ว รายละเอียดตามสิ่งที่ส่งมาด้วย ๑

ทั้งนี้ เรื่องดังกล่าวมีรายละเอียด ดังนี้

๑. เรื่องเดิม

กระทรวงการต่างประเทศสหรัฐอเมริกาได้เผยแพร่รายงานการค้ามนุษย์ หรือ Trafficking in Persons Report (TIP Report) ประจำปี ๒๕๖๒ เมื่อวันที่พฤหัสบดีที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๖๒ เวลาประมาณ ๒๐.๐๐ น. (ตามเวลาในประเทศไทย) โดยจัดระดับประเทศต่างๆ ทั่วโลก รวม ๑๘๗ ประเทศ ทั้งนี้ ได้จัดระดับประเทศไทยอยู่ในระดับ ๒ (Tier 2) เช่นเดียวกับปี ๒๕๖๑ เนื่องจากรัฐบาลไทยได้เพิ่มความพยายามอย่างสำคัญในการแก้ไขปัญหาการค้ามนุษย์โดยรวมมากยิ่งขึ้น รายละเอียดตามสิ่งที่ส่งมาด้วย ๒

๒. เหตุผลความจำเป็นที่ต้องเสนอคณะรัฐมนตรี

เรื่องดังกล่าวเป็นเรื่องที่เข้าข่ายต้องนำเสนอคณะรัฐมนตรี ตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการเสนอเรื่องและการประชุมคณะรัฐมนตรี พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๔ (๗) เรื่องที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศหรือที่เกี่ยวกับองค์การระหว่างประเทศที่มีผลผูกพันรัฐบาลไทย

๓. สาระสำคัญ

กระทรวงการต่างประเทศสหรัฐอเมริกาได้ระบุผลการดำเนินงานที่สำคัญของประเทศไทยในรายงานดังกล่าว สรุปได้ดังนี้

๓.๑ ด้านการดำเนินคดี รัฐบาลรักษาระดับความพยายามในการบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ บทลงโทษมีความเข้มงวดเพียงพอ มีการตัดสินลงโทษเจ้าหน้าที่ของรัฐมีส่วนเกี่ยวข้องกับการค้ามนุษย์ จำนวน ๑๖ คน และใช้มาตรการลงโทษทางบริหาร เช่นให้ออกจากราชการ รัฐบาลได้ยึด/อายัดทรัพย์สินจำนวนมากกว่า ๕๐๙ ล้านบาท ศาลไทยยอมรับคำให้การล่วงหน้าและคำให้การทางวิดิทัศน์เพื่อใช้เป็นหลักฐานในการพิจารณาคดี รัฐบาลทำงานร่วมกับเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายในต่างประเทศ องค์การระหว่างประเทศ และองค์กรพัฒนาเอกชน โดยพัฒนาคู่มือและแนวทางการทำงาน/การฝึกอบรม

๓.๒ ด้านการคุ้มครอง รัฐบาลได้เพิ่มความพยายามในการคุ้มครองผู้เสียหาย โดยกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ให้ความช่วยเหลือทั้งค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ความช่วยเหลือทางกฎหมาย จัดหาเงินให้ทำ และส่งกลับคืนสู่สังคม/ประเทศต้นทาง มีการจัดฝึกอบรมแก่ ทีมสหวิชาชีพเกี่ยวกับการคัดแยกผู้เสียหาย เทคนิคการสัมภาษณ์ และหลักการดูแลที่คำนึงถึงบาดแผล ทางจิตใจ รัฐบาลได้จัดทำคู่มือแจ้งสิทธิ ๗ ภาษา ให้ผู้เสียหายทราบ เยียวยาผู้เสียหายจากกองทุน เพื่อการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ จำนวน ๖.๑๕ ล้านบาท และได้เริ่มใช้การรายงานผลกระทบ จากการตกเป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ (Victim Impact Statement) ในศาลเพื่อช่วยให้ผู้เสียหายได้รับ ค่าสินไหมทดแทน

๓.๓ ด้านการป้องกัน รัฐบาลรณรงค์อย่างต่อเนื่องในการสร้างความตระหนักรู้ต่อปัญหา การค้ามนุษย์ ผ่านสื่อโทรทัศน์ วิทยุ สื่อออนไลน์ และป้ายประชาสัมพันธ์ การให้บริการโทรศัพท์สายด่วน รับแจ้งเหตุที่นำไปสู่การดำเนินคดีค้ามนุษย์ การระงับใบอนุญาตและยึดทรัพย์สินบริษัทจัดหางานที่กระทำผิด และดำเนินคดีกับนายหน้าเถื่อน การโอนค่าจ้างให้กับแรงงานโดยผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ ทำให้สามารถ ตรวจสอบการจ่ายค่าจ้างให้กับแรงงานได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ความพยายามดำเนินมาตรการเพื่อลด อุปสงค์ด้านธุรกิจบริการทางเพศเพื่อลดการท่องเที่ยวทางเพศกับเด็ก การปฏิเสธการเข้าประเทศ ของชาวต่างชาติที่เป็นผู้กระทำผิดทางเพศ รวมทั้งการฉายวีดิทัศน์รณรงค์ลดอุปสงค์การท่องเที่ยวทางเพศ ณ ท่าอากาศยานในประเทศไทยและบนเที่ยวบินของการบินไทย

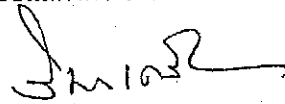
กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จะจัดประชุมคณะกรรมการป้องกันและ ปราบปรามการค้ามนุษย์ เพื่อพิจารณาข้อเสนอแนะที่สำคัญของกระทรวงการต่างประเทศสหรัฐฯ และมอบ เจ้าภาพหลักรับผิดชอบในแต่ละประเด็น และใช้ในการติดตามผลการขับเคลื่อนการดำเนินงาน ของทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งใช้เป็นกรอบในการจัดทำรายงานของประเทศไทยในปีต่อไป

๔. ข้อเสนอของส่วนราชการ

กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ พิจารณาแล้วเห็นควรนำเสนอ คณะรัฐมนตรีเพื่อโปรดทราบรายงานผลการจัดระดับประเทศไทยในรายงานการค้ามนุษย์ของสหรัฐอเมริกา ประจำปี ๒๕๖๒ ต่อที่ประชุมคณะรัฐมนตรี

จึงเรียนมาเพื่อโปรดนำกราบเรียนนายกรัฐมนตรีเพื่อเสนอคณะรัฐมนตรีทราบต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

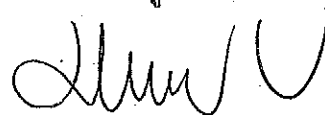
(นายวิชณุ เครืองาม)

รองนายกรัฐมนตรี รักษาการแทน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

สำนักงานปลัดกระทรวงฯ
กองต่อต้านการค้ามนุษย์
โทร. ๐ ๒๒๐๒ ๙๐๘๐
โทรสาร ๐ ๒๒๐๒ ๙๐๗๓

สำเนาถูกต้อง

(นางสาวมนชยา ปรีชา)

ผู้อำนวยการกลุ่มเลขานุการคณะกรรมการ

๒๗ มิถุนายน ๒๕๖๒

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานรองนายกรัฐมนตรี (พลเอก ประวิตร วงษ์สุวรรณ) โทร. ๐ ๒๒๘๘ ๔๐๐๐ ต่อ ๔๕๒๘

ที่ นร.๐๔๐๓(กร.๑)/๕๓/๖๒ วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๖๒

เรื่อง รายงานผลการจัดระดับประเทศไทยในรายงานการค้ามนุษย์ของสหรัฐอเมริกา ประจำปี ๒๕๖๒

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

ด้วยกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ได้เสนอเรื่อง รายงานผลการจัดระดับประเทศไทยในรายงานการค้ามนุษย์ของสหรัฐอเมริกา ประจำปี ๒๕๖๒ มาเพื่อคณะรัฐมนตรีทราบ ซึ่งได้พิจารณาแล้ว เห็นชอบด้วย จึงเห็นควรให้นำเรื่องดังกล่าวเสนอคณะรัฐมนตรีทราบต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดนำกราบเรียนนายกรัฐมนตรีเพื่อเสนอคณะรัฐมนตรีทราบต่อไป

พลเอก

(ประวิตร วงษ์สุวรรณ)

รองนายกรัฐมนตรี

ประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์

รายงานการค้ามนุษย์ ประจำปี 2562

Trafficking in Persons Report 2019

ประกาศ...

ณ วันที่ 20 มิถุนายน 2562

ผลการจัดระดับของประเทศไทย

Tier 1	
2	★
2WL	★
3	★

2556-2557 2558-2559 2560-2561 2562

ผลของประเพณีออกเงินชดเชย และสิทธิวีซ่า

ประเภท	2561	2562	ผล
ไทย	2	2	=
ออสเตรเลีย			U
แคนาดา			U
เดนมาร์ก			
ฝรั่งเศส	2WL	2WL	U
เยอรมนี			U
ญี่ปุ่น	3	3	=
สหรัฐอเมริกา	1	1	=
สหราชอาณาจักร	1	1	=

กระทรวงการต่างประเทศ สหรัฐอเมริกา
ประกาศผลการจัดระดับของประเทศไทย 18/7/2019

ประเทศไทย

Tier 1	Tier 2	Tier 2 WL
33 ประเทศ	92 ประเทศ	38 ประเทศ
Tier 3	Special Case	
21 ประเทศ	3 ประเทศ	

ได้รับการจัดระดับให้อยู่ใน

TIER 2

ประเทศไทยได้เพิ่มความพยายามในการป้องกัน
แก้ไขปัญหาการค้ามนุษย์โดยรวมมากขึ้น

สรุปประเด็น ผลการดำเนินงานของประเทศไทย

ด้านการดำเนินคดี

- รัฐบาลรักษาระดับความพยายามในการบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์
- บทลงโทษมีความเข้มงวดเพียงพอ
- มีการตัดสินลงโทษเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการค้ามนุษย์จำนวน ๑๖ คน และใช้มาตรการลงโทษทางบริหาร เช่น ให้ออกจากราชการ
- รัฐบาลได้ยึด/อายัดทรัพย์สินจำนวนมากกว่า ๔๐๙ ล้านบาท
- ศาลไทยยอมรับคำให้การล่วงหน้าและคำให้การทางวิดิทัศน์เพื่อใช้เป็นหลักฐานในการพิจารณาคดี
- รัฐบาลทำงานร่วมกับเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายในต่างประเทศ องค์การระหว่างประเทศ และองค์กรพัฒนาเอกชน โดยพัฒนาคู่มือและแนวทางการทำงาน/การฝึกอบรม

ด้านการคุ้มครอง

- รัฐบาลได้เพิ่มความพยายามในการคุ้มครองผู้เสียหาย โดยกระทรวง พม. ให้ความช่วยเหลือทางค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ความช่วยเหลือทางกฎหมาย จัดหางานให้ทำ และส่งกลับคืนสู่สังคม/ประเทศต้นทาง
- มีการจัดฝึกอบรมแก่พลศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการตกและภัยผู้เสียหาย เทคนิคการสัมภาษณ์และหลักการดูแลที่ดำเนินถึงบาดแผลทางจิตใจ มีความร่วมมือกับหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง
- รัฐบาลได้จัดทำคู่มือแจ้งสิทธิ ๗ ภาษาให้ผู้เสียหายทราบ
- เยียวยาผู้เสียหายจากกองทุนเพื่อการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์จำนวน ๖.๑๕ ล้านบาท
- ได้เริ่มใช้การรายงานผลกระทบจากการตกเป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ (Victim Impact Statement) ในศาล เพื่อช่วยให้ผู้เสียหายได้รับคำสินไหมทดแทน

ด้านการป้องกัน

- รัฐบาลยังคงอย่างต่อเนื่องในการสร้างความตระหนักรู้ต่อปัญหาการค้ามนุษย์ผ่านสื่อโทรทัศน์ วิทยุ สื่อออนไลน์ และป้ายประชาสัมพันธ์
- การให้บริการโทรศัพท์สายด่วนรับแจ้งเหตุที่มีผู้ใช้ชาวไทยด้านภาษาต่างประเทศ ๑๒ ภาษา และนำไปสู่การดำเนินคดีค้ามนุษย์
- การระงับใบอนุญาตและวีซ่าบริษัทจัดหางานที่กระทำความผิดและเป็นคดีกับนายหน้าเถื่อน
- การโอนค่าใช้จ่ายให้กับแรงงาน โดยผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ ทำให้ตรวจสอบการจ่ายค่าจ้างให้กับแรงงานได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น
- รัฐบาลได้พยายามดำเนินมาตรการลดอุปสงค์ธุรกิจบริการทางเพศ เพื่อลดการท่องเที่ยวทางเพศทางบก และปฏิเสธการเข้าประเทศของชาวต่างชาติที่เป็นผู้กระทำความผิดทางเพศ
- ฉายวีดิทัศน์รณรงค์ลดอุปสงค์การท่องเที่ยวทางเพศ

ข้อเสนอแนะที่สำคัญ ต่อการดำเนินงานของประเทศไทย

1	Proseccution	พัฒนาศักยภาพของผู้บังคับใช้กฎหมาย เพื่อดำเนินการเชิงรุกในการดำเนินคดีและตัดสินโทษผู้ค้ำมนุษย์ด้านแรงงาน และการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ด้านแรงงาน
2	Proseccution	สอบสวนและดำเนินคดีในเชิงรุกกับเจ้าหน้าที่รัฐที่พัวพันกับการค้ามนุษย์ ตัดสินและลงโทษผู้กระทำความผิดด้วยบทลงโทษที่เด็ดขาด
3	Protection	สร้างความเชื่อมั่นว่า สถานคุ้มครองของรัฐและองค์การนอกภาครัฐจะดูแลผู้เสียหายโดยคำนึงถึงผลกระทบจากบาดแผลทางจิตใจอย่างเหมาะสม รวมถึงการให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมาย และการเยียวยาสภาพจิตใจ
4	Protection	เพิ่มความสามารถของผู้เสียหาย โดยเฉพาะกลุ่มผู้ใหญ่ที่ประสบเหตุทางเข้าออกสถานคุ้มครองและเข้าถึงเครื่องมือสื่อสารได้โดยอิสระ
5	Proseccution	สนับสนุนให้ผู้พิพากษาคิดค้ำมนุษย์ใช้แนวทางที่ยืดผู้เสียหายเป็นศูนย์กลางและคำนึงถึงบาดแผลทางจิตใจ
6	Prevention	เพิ่มการประสานความร่วมมือระหว่างภาคประชาสังคมท้องถิ่นในศูนย์ช่วยเหลือแรงงานต่างด้าว ศูนย์แรกรับ และสถานคุ้มครองของรัฐบาล รวมถึงการจัดการบริการให้กับผู้เสียหาย
7	Prevention	เพิ่มความพยายามให้นายจ้างจัดทำสำเนาเอกสารสัญญาจ้างงานแก่ลูกจ้างในภาษาที่ลูกจ้างเข้าใจ
8	Proseccution Protection	เพิ่มการจัดหาเงินชดเชย และสินไหมทดแทนแก่ผู้เสียหาย
9	Proseccution	ให้ผู้投案เป็นผู้เสียหายเข้าถึงบริการของรัฐมากขึ้น ก่อนที่จะได้รับการคัดแยกจากทีมสหวิชาชีพอย่างเป็นทางการ
10	Prevention Protection	จัดทำเจ้าหน้าที่สามเ็นศูนย์รับเรื่องราวร้องทุกข์และสถานคุ้มครองของรัฐบาลอย่างต่อเนื่อง
11	Proseccution	เสริมสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการรายงานอาชญากรรมการค้ามนุษย์ โดยปราศจากความหวาดกลัวที่จะถูกดำเนินคดีทางอาญารวมถึงการฟ้องร้องที่เป็นเท็จตอบโต้โดยฝ่ายนายจ้าง
12	Prevention	ตรวจสอบการค้ามนุษย์ในสถานที่จ้างงานในภาคพื้นที่ยุทธศาสตร์ที่มีแรงงานภายใต้การจ้างงานข้ามแดน
13	Prevention	บังคับใช้กฎหมายเพื่อให้มีการจ่ายค่าแรง มีข้อกำหนดให้นายจ้างต้องจ่ายค่าธรรมเนียมการจัดหางานให้กับแรงงานต่างด้าว และเคารพสิทธิของลูกจ้างในการครอบครองเอกสารประจำตัวและเอกสารทางการเงินของตนเอง

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการโดยกระทรวงการต่างประเทศ

(คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ โดยกระทรวงการต่างประเทศ)

ประเทศไทย - ระดับ ๒

รัฐบาลไทยยังไม่สามารถจัดปัญหาการค้ามนุษย์ได้ตามมาตรฐานขั้นต่ำของกฎหมายสหรัฐอเมริกา แต่มีความพยายามอย่างสำคัญในการดำเนินการแก้ไขปัญหาดังกล่าว เมื่อเปรียบเทียบกับช่วงการรายงานที่ผ่านมา รัฐบาลไทยได้เพิ่มความพยายามโดยรวมมากยิ่งขึ้น ด้วยเหตุนี้ ประเทศไทยจึงยังคงถูกจัดอยู่ในระดับ ๒ โดยความพยายามของทางการไทยครอบคลุมการคัดแยกผู้เสียหายได้มากขึ้น การลงโทษผู้กระทำผิดฐานค้ามนุษย์และเจ้าหน้าที่รัฐที่พัวพันกับการค้ามนุษย์ด้วยการจำคุกเป็นเวลานาน การพัฒนาคู่มือการทำงานต่าง ๆ ร่วมกับหุ้นส่วนในภาคประชาสังคมวางมาตรฐานด้านการฝึกอบรมต่อต้านการค้ามนุษย์และการปฏิบัติตามนโยบาย ในปีที่ผ่านมา ถือเป็นครั้งแรกที่ผู้ตรวจแรงงานได้คัดแยกและส่งต่อผู้เข้าข่ายเป็นผู้เสียหายไปยังทีมสหวิชาชีพ ส่งผลให้สามารถคัดกรองผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ด้านแรงงานได้ อย่างไรก็ตาม รัฐบาลยังไม่บรรลุมาตรฐานขั้นต่ำในหลายประเด็นสำคัญ ได้แก่ ดำเนินคดีและตัดสินลงโทษผู้ค้ามนุษย์จำนวนลดลง และไต่สวนคดีค้ามนุษย์ด้านแรงงานได้เพียง ๔๓ คดี รัฐบาลจำกัดการเดินทางและช่องทางการสื่อสารของผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ที่อยู่ในสถานคุ้มครองของรัฐ การทุจริตของเจ้าหน้าที่รัฐยังเป็นอุปสรรคต่อความพยายามแก้ไขปัญหาการค้ามนุษย์ และเจ้าหน้าที่ยังไม่สามารถคัดแยกคดีค้ามนุษย์อย่างได้มาตรฐานสม่ำเสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรณีการค้ามนุษย์ด้านแรงงาน

ข้อเสนอแนะที่สำคัญ

- พัฒนาศักยภาพของผู้บังคับใช้กฎหมาย เพื่อดำเนินการเชิงรุกในการดำเนินคดีและตัดสินโทษผู้ค้ามนุษย์ด้านแรงงาน และการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ด้านแรงงาน
- สอบสวนและดำเนินคดีในเชิงรุกกับเจ้าหน้าที่รัฐที่พัวพันกับการค้ามนุษย์ ตัดสินและลงโทษผู้กระทำผิดด้วยบทลงโทษที่ได้เด็ดขาด
- สร้างความเชื่อมั่นว่า สถานคุ้มครองของรัฐและองค์การนอกภาครัฐจะดูแลผู้เสียหายโดยคำนึงถึงผลกระทบจากบาดแผลทางจิตใจอย่างเหมาะสม รวมถึงการให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมาย และการเยียวยาสภาพจิตใจ
- เพิ่มความสามารถของผู้เสียหาย โดยเฉพาะกลุ่มผู้ใหญ่ ที่จะเดินทางเข้าออกสถานคุ้มครองและเข้าถึงเครื่องมือสื่อสารได้โดยอิสระ
- สนับสนุนให้ผู้พิพากษาคดีค้ามนุษย์ใช้แนวทางที่ยืดผู้เสียหายเป็นศูนย์กลางและคำนึงถึงบาดแผลทางจิตใจ
- เพิ่มการประสานความร่วมมือระหว่างภาคประชาสังคมท้องถิ่นในศูนย์ช่วยเหลือแรงงานต่างด้าว ศูนย์แรกรับ และสถานคุ้มครองของรัฐบาล รวมถึงการจัดการบริการให้กับผู้เสียหาย
- เพิ่มความพยายามให้นายจ้างจัดหาสำเนาเอกสารสัญญาจ้างงานแก่ลูกจ้างในภาษาที่ลูกจ้างเข้าใจ
- เพิ่มการจัดหาเงินชดเชย และสินไหมทดแทนแก่ผู้เสียหาย
- ให้ผู้ที่อาจจะเป็นผู้เสียหายเข้าถึงบริการของรัฐมากขึ้น ก่อนที่จะได้รับการคัดแยกจากทีมสหวิชาชีพอย่างเป็นทางการ
- จัดหาเจ้าหน้าที่ล่ามในศูนย์รับเรื่องร้องทุกข์และสถานคุ้มครองของรัฐบาลอย่างต่อเนื่อง
- เสริมสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการรายงานอาชญากรรมการค้ามนุษย์ โดยปราศจากความหวาดกลัวที่จะถูกดำเนินคดีทางอาญา รวมถึงการฟ้องร้องที่เป็นเท็จตอบโต้โดยฝ่ายนายจ้าง
- ตรวจสอบการค้ามนุษย์ในสถานที่จ้างงานในภาคพื้นที่ชายแดนที่มีแรงงานภายใต้การจ้างงานข้ามแดน
- บังคับใช้กฎหมายเพื่อให้มีการจ่ายค่าแรง มีข้อกำหนดให้นายจ้างต้องจ่ายค่าธรรมเนียมการจัดหางานให้กับแรงงานต่างด้าว และเคารพสิทธิของลูกจ้างในการครอบครองเอกสารประจำตัวและเอกสารทางการเงินของตนเอง

การดำเนินคดี

รัฐบาลรักษาระดับความพยายามในการบังคับใช้กฎหมาย พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ตามที่แก้ไขเพิ่มเติม กำหนดให้การค้ามนุษย์ทางเพศและแรงงานเป็นความผิดทางอาญา และกำหนดบทลงโทษจำคุก ๔ - ๑๒ ปี และปรับ ๔๐๐,๐๐๐ ถึง ๑.๒ ล้านบาท (๑๒,๓๖๐ - ๓๗,๐๙๐ ดอลลาร์สหรัฐ) ในกรณีที่ผู้เสียหายเป็นผู้ใหญ่ และจำคุก ๖ - ๒๐ ปี และปรับ ๖๐๐,๐๐๐ บาท ถึง ๒ ล้านบาท (๑๘,๕๕๐ - ๖๑,๘๒๐ ดอลลาร์สหรัฐ) ในกรณีที่ผู้เสียหายเป็นเด็ก บทลงโทษดังกล่าวมีความเข้มงวดเพียงพอ และบทลงโทษในกรณีการค้ามนุษย์ทางเพศเทียบเท่ากับบทลงโทษในคดีอุกฉกรรจ์อื่น ๆ เช่น คดีข่มขืน รัฐบาลรายงานว่ามีปี ๒๕๖๑ ได้สอบสวนคดีค้ามนุษย์จำนวน ๓๐๔ คดี (เทียบกับ ๓๐๒ คดีในปี ๒๕๖๐) ดำเนินคดีผู้ต้องหาค้ามนุษย์จำนวน ๔๓๘ คน (เทียบกับ ๖๓๘ คนในปี ๒๕๖๐) และตัดสินลงโทษผู้ค้ามนุษย์จำนวน ๓๑๖ คน (เทียบกับ ๔๖๖ คนในปี ๒๕๖๐) รัฐบาลรายงานการสอบสวนคดีการใช้แรงงานบังคับเพียง ๔๓ คดี รวมถึง ๖ คดีในภาคประมง เทียบกับ ๔๗ คดีในปี ๒๕๖๐ และ ๘๓ คดีในปี ๒๕๕๙ ศาลได้ตัดสินให้ผู้กระทำผิดค้ามนุษย์ร้อยละ ๕๘ ต้องจำคุกเป็นเวลา ๕ ปีขึ้นไป รัฐบาลรายงานว่ามีเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายได้จับกุมเครือข่ายการค้ามนุษย์ทางเพศและแรงงานที่สำคัญทางการไทยได้ประชุมทวิภาคีกับประเทศเพื่อนบ้านเพื่ออำนวยความสะดวกในการแลกเปลี่ยนข้อมูลและรวบรวมหลักฐานในคดีการค้ามนุษย์ นอกจากนี้ เจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายได้ร่วมมือกับหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายในต่างประเทศเพื่อสอบสวนผู้ค้ามนุษย์สัญชาติไทยในต่างประเทศและผู้ต้องสงสัยชาวต่างชาติในประเทศไทย ความพยายามดังกล่าวนำไปสู่การจับกุมผู้ต้องสงสัยค้ามนุษย์ในกัมพูชา มาเลเซีย และสหรัฐฯ

การคอร์ปชั่นและการฟัวพันของเจ้าหน้าที่รัฐช่วยอำนวยความสะดวกในการค้ามนุษย์และยังคงเป็นอุปสรรคต่อความพยายามต่อต้านการค้ามนุษย์ องค์การนอกภาครัฐบางส่วนมองว่ามีการคอร์ปชั่นสูง ทำให้ไม่เต็มใจที่จะทำงานร่วมกับภาครัฐหรือกับบางหน่วยงานในบางกรณี แม้ว่าทางการไทยจะได้ดำเนินคดีต่อได้แก่กรณีในปีก่อน ๆ แต่ผู้สังเกตการณ์ยังคงรายงานว่ามีเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายบางรายไม่เต็มใจสอบสวนได้แก่กรณีที่มีความเกี่ยวข้องกับนักการเมือง ในปี ๒๕๖๑ รัฐบาลได้ตัดสินลงโทษเจ้าหน้าที่รัฐ ๑๖ คนที่มีส่วนพัวพันกับอาชญากรรมการค้ามนุษย์ (เทียบกับ ๑๒ คนในปี ๒๕๖๐) ด้วยโทษจำคุกตั้งแต่ ๕ - ๕๐ ปี โดยจำนวน ๑๐ ใน ๑๖ คนถูกจำคุกเกิน ๑๕ ปี คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐได้ส่งเรื่องกรณีเจ้าหน้าที่รัฐ ๗ คนให้อัยการ ซึ่งต่อมาได้เริ่มดำเนินคดี ๔ คน รัฐบาลใช้มาตรการลงโทษทางบริหารต่อเจ้าหน้าที่รัฐบางรายที่ต้องสงสัยว่ามีส่วนพัวพันกับการค้ามนุษย์ เช่น การพักงานหรือการโยกย้ายไปรับตำแหน่งใหม่ แทนที่จะดำเนินคดีอาญากับเจ้าหน้าที่เหล่านั้น รัฐบาลได้ไล่เจ้าหน้าที่รัฐที่ต้องสงสัยว่ามีส่วนพัวพันออกจากราชการ ๗ คนในปี ๒๕๖๑ แต่ได้รายงานการเริ่มดำเนินคดีต่อ ๓ คนเท่านั้น รัฐบาลยังคงสอบสวนเจ้าหน้าที่ ๒๐ คนที่ต้องสงสัยว่ามีส่วนร่วมในคดีการค้ามนุษย์ทางเพศต่อเด็ก ซึ่งเริ่มขึ้นตั้งแต่ช่วงการรายงานรอบที่แล้ว รัฐบาลไม่ได้รายงานการสอบสวนอย่างจริงจังหรือการดำเนินคดีต่อเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองที่อำนวยความสะดวกการค้ามนุษย์โดยรับเงินสินบน ณ ด้านชายแดน

ในปี ๒๕๖๑ สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินได้ออกคำสั่งอายัดและยึดทรัพย์สินมูลค่ากว่า ๕๐๙ ล้านบาท (๑๕.๗๓ ล้านดอลลาร์สหรัฐ) จากคดีการค้ามนุษย์ เมื่อเทียบกับ ๑๔ ล้านบาท (๔๓๒,๗๗๐ ดอลลาร์สหรัฐ) ในปี ๒๕๖๐ รัฐบาลมีหน่วยพิเศษเพื่อปฏิบัติการต่อต้านการค้ามนุษย์เป็นการเฉพาะ ณ ศาลอาญากรุงเทพ สำนักงานอัยการสูงสุด และสำนักงานตำรวจแห่งชาติ สำนักงานอัยการสูงสุดกำหนดให้อัยการทั้งหมดเร่งรัดการส่งคดีการค้ามนุษย์ไปยังศาลยุติธรรม คณะทำงานต่อต้านการค้ามนุษย์ในประเทศไทย

(ตาทิพย์) ซึ่งมีความเชี่ยวชาญในการสอบสวนคดีที่มีความซับซ้อน ประกอบด้วยหน่วยงานบังคับใช้กฎหมาย นักสังคมสงเคราะห์ และองค์การนอกภาครัฐ ได้สอบสวน ๒๕ คดี ในปี ๒๕๖๑ ส่งผลให้มีการดำเนินคดีต่อผู้กระทำผิด ๖๙ คน นอกจากนี้ คณะทำงานปราบปรามการล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กทางอินเทอร์เน็ต (PICAC) ได้สอบสวน ๑๙ คดีการค้ำมนุษย์ทางเพศต่อเด็กผ่านช่องทางอินเทอร์เน็ต (เทียบกับ ๑๘ คดีในปี ๒๕๖๐) รัฐบาลได้จัดสรรงบประมาณ ๓.๖ ล้านบาท (๑๑๑,๒๕๐ ดอลลาร์สหรัฐ) ให้กับคณะทำงานตาทิพย์ และ ๑๑.๘๔ ล้านบาท (๓๖๖,๐๐๐ ดอลลาร์สหรัฐ) ให้กับ TICAC เทียบกับ ๙ ล้านบาท (๒๗๘,๒๑๐ ดอลลาร์สหรัฐ) ที่จัดสรรให้ TICAC ในปี ๒๕๖๐ ในช่วงการจัดทำรายงาน สำนักงานตำรวจแห่งชาติประกาศจะไม่รับนักเรียนตำรวจหญิงอีกต่อไป ซึ่งอาจส่งผลให้กองกำลังตำรวจมีความหลากหลายทางเพศน้อยลง และส่งผลเสียต่อความพยายามบังคับใช้กฎหมายเพื่อต่อต้านการค้ำมนุษย์

ผู้เสียหายบางรายยังคงลังเลที่จะมีส่วนร่วมในการดำเนินคดีเนื่องจากเกรงจะถูกกักกันตัวไว้ และต้องอยู่สถานคุ้มครองเป็นเวลานาน กลัวการแก้แค้นโดยกลุ่มผู้ค้ำมนุษย์ และข้อจำกัดด้านภาษา เพื่อให้ผู้เสียหายมีความสนใจในการเป็นพยานเพิ่มขึ้น ศาลไทยได้ยอมรับคำให้การล่วงหน้าและคำให้การทางวิดิทัศน์เพื่อใช้เป็นหลักฐานในการพิจารณาคดี โดยได้จัดการรับฟังคำให้การล่วงหน้าของพยาน ๒๔ คน ในปี ๒๕๖๑ ซึ่งในจำนวนนั้น ๔ รายดำเนินการผ่านการประชุมทางวิดิทัศน์ ในกรณีหนึ่ง สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้ประสานงานกับทางการกัมพูชาเพื่อนำผู้เสียหายชาวกัมพูชาที่ส่งกลับประเทศแล้วจำนวน ๑๕ คน มาให้การทางวิดิทัศน์ที่ศาลจังหวัดชายแดน อัยการยังทำงานร่วมกับองค์การนอกภาครัฐเพื่อช่วยเตรียมความพร้อมของผู้เสียหายในการให้คำให้การ และศาลอนุญาตให้ทนายความขององค์การนอกภาครัฐทำหน้าที่เป็นโจทก์ร่วมในบางคดี เพื่อให้การสนับสนุนด้านกฎหมายแก่ผู้เสียหาย รัฐบาลได้จัดสรรประมาณ ๒.๔ ล้านบาท (๗๔,๑๙๐ ดอลลาร์สหรัฐ) เพื่อให้บริการคุ้มครองพยานสำหรับพยานในคดีค้ำมนุษย์ ๑๕ คนในปี ๒๕๖๑ เทียบกับ ๔.๓ ล้านบาท (๑๓๒,๙๒๐ ดอลลาร์สหรัฐ) สำหรับพยาน ๕๒ คนในปี ๒๕๖๐

รัฐบาลทำงานร่วมกับเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายในต่างประเทศ องค์การระหว่างประเทศ และองค์การนอกภาครัฐ เพื่อพัฒนาคู่มือและแนวทางเพื่อวางรากฐานและกำหนดมาตรฐานการฝึกอบรมเกี่ยวกับการค้ำมนุษย์ ซึ่งรวมถึงคู่มือสำหรับเจ้าหน้าที่ตำรวจและอัยการเพื่อเป็นแนวทางในการสอบสวนและดำเนินคดีการค้ำมนุษย์ นอกจากนี้ รัฐบาลได้จัดทำแนวทางเกี่ยวกับการดำเนินคดีต่อบุคคลที่ละเมิดกฎหมายคุ้มครองชาวประมง โดยมีแนวปฏิบัติมาตรฐานสำหรับผู้ตรวจแรงงานในการแจ้งตำรวจกรณีที่ต้องสงสัยว่ามีการค้ำมนุษย์ด้านแรงงาน รัฐบาลจัดการฝึกอบรม การสัมมนา และการประชุมเชิงปฏิบัติจำนวนมาก สำหรับตำรวจ อัยการ และผู้พิพากษา โดยการฝึกอบรมเน้นเรื่องกฎหมายต่อต้านการค้ำมนุษย์ การปรับปรุงประสิทธิภาพในการสอบสวน การดำเนินคดีการค้ำมนุษย์ด้านแรงงาน และการคัดแยกผู้เสียหาย สำนักงานศาลยุติธรรมได้จัดการสัมมนาสำหรับล่ามที่ทำงานในคดีการค้ำมนุษย์ที่ศาล อย่างไรก็ตาม ผู้ปฏิบัติด้านหน้า อัยการ และผู้พิพากษาบางครั้งอาจไม่ได้ตีความโดยเหมาะสมหรือไม่ได้ใช้กฎหมายการค้ำมนุษย์ โดยเฉพาะในกรณีการค้ำมนุษย์ด้านแรงงาน อัยการมักจะมองหาหลักฐานการใช้กำลังในคดีการค้ำมนุษย์ด้านแรงงาน แม้ว่าการประสานงานระหว่างหน่วยงานในเมืองใหญ่จะมีประสิทธิภาพ แต่ผู้สังเกตการณ์รายงานว่าในบางจังหวัด การสื่อสารระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ กับภาคประชาสังคมยังขาดประสิทธิภาพ

การคุ้มครอง

รัฐบาลได้เพิ่มความพยายามในการคุ้มครองผู้เสียหาย รัฐบาลคัดแยกผู้เสียหายได้ ๖๓๑ คน ในปี ๒๕๖๑ (เทียบกับ ๔๕๕ คนในปี ๒๕๖๐) ซึ่งกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (พม.) รายงานว่าได้ให้ความช่วยเหลือผู้เสียหาย ๔๐๑ คนในสถานคุ้มครองของรัฐบาล (เทียบกับ ๓๖๐ คนในปี ๒๕๖๐) ในจำนวนผู้ที่ได้รับการคัดแยกและได้รับความช่วยเหลือโดย พม. มีชาวไทย ๑๕๒ คน และชาวต่างชาติ ๒๔๙ คน โดยเป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ทางเพศ ๑๘๖ คน การค้ามนุษย์ด้านแรงงาน ๖๖ คน และอีก ๑๔๙ คน ที่ยังไม่ชัดเจนว่าถูกล่วงละเมิดในรูปแบบใด ทางกรมไทยได้ให้ความช่วยเหลือส่งกลับผู้เสียหายชาวต่างชาติที่ถูกล่วงละเมิดในไทย ๒๐๑ คน (เทียบกับ ๑๑๑ คนในปี ๒๕๖๐) และอำนวยความสะดวกการเดินทางกลับประเทศของผู้เสียหายชาวไทยที่ถูกล่วงละเมิดในต่างประเทศ ๑๐๓ คน (เทียบกับ ๔๕ คนในปี ๒๕๖๐) โดยได้ให้ค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ความช่วยเหลือทางกฎหมาย การจัดหาที่พัก และบริการด้านการกลับคืนสู่สังคมอื่น ๆ องค์การนอกภาครัฐรายงานว่ารัฐบาลไม่ได้ให้ความช่วยเหลือส่งกลับอย่างสม่ำเสมอสำหรับผู้เสียหายที่ปฏิเสธที่จะมีส่วนร่วมในการสอบสวนโดยหน่วยงานบังคับใช้กฎหมาย รัฐบาลร่วมกับรัฐบาลต่างประเทศได้จัดพิมพ์คู่มือสำหรับนักสังคมสงเคราะห์เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพของกระบวนการกลับคืนสู่สังคมของผู้เสียหายชาวไทย พม. รายงานว่าได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์รักษาการติดต่อกับผู้เสียหายเป็นเวลาอย่างน้อยหนึ่งปีภายหลังการกลับคืนสู่สังคม รัฐบาลจัดฝึกอบรมแก่เจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย ผู้ตรวจแรงงาน ล่าม และเจ้าหน้าที่ พม. เกี่ยวกับการคัดแยกผู้เสียหาย เทคนิคการสัมภาษณ์ และหลักการดูแลที่คำนึงถึงบาดแผลทางจิตใจ ซึ่งในบางกรณีได้ร่วมมือกับองค์การนอกภาครัฐ พม. ร่วมมือกับคณะทำงานดาทิพย์ฝึกอบรมผู้เข้าร่วมทีมสหวิชาชีพให้เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านผู้เสียหาย เพื่อพัฒนาขีดความสามารถในการคัดแยกผู้เสียหายและการเก็บหลักฐาน นักเคลื่อนไหวรายงานว่ามีคำจำเป็นที่รัฐบาลจะต้องเพิ่มการฝึกอบรมสำหรับเจ้าหน้าที่ตำรวจด้านหน้า เพื่อให้สามารถคัดแยกผู้ที่อาจตกเป็นผู้เสียหายได้ดียิ่งขึ้น นอกจากนี้ ผู้พิพากษาบางรายขาดความเข้าใจที่เพียงพอเกี่ยวกับหลักการดูแลที่คำนึงถึงบาดแผลทางจิตใจ ทำให้มีการปฏิบัติที่ส่งผลเสียต่อผู้เสียหายในกระบวนการศาล รัฐบาลเปิดศูนย์คุ้มครองเด็กสองแห่ง ซึ่งเป็นพื้นที่ที่เป็นมิตรต่อเด็กที่หน่วยงานบังคับใช้กฎหมาย องค์การนอกภาครัฐ และนักสังคมสงเคราะห์สามารถดำเนินการสัมภาษณ์ทางนิติเวชกับผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ปัจจุบันมีศูนย์ในลักษณะดังกล่าว ๕ แห่ง องค์การนอกภาครัฐรายงานว่ามียุติบัตรเด็กที่ถูกบังคับข่มขืนหลังจากการออกพระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พ.ศ. ๒๕๕๙ ซึ่งกำหนดการให้บริการสาธารณสุขและบริการทางสังคมแก่ขอทาน รวมถึงผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ รัฐบาลคัดแยกและช่วยเหลือขอทาน ๓๓๔ คน แต่รายงานว่าได้คัดแยกเป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์เพียง ๒ คน องค์การนอกภาครัฐรายงานว่ารัฐบาลขาดความพยายามที่จะช่วยเหลือเด็กที่ขายของบนถนน ซึ่งมีความเสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิด

เจ้าหน้าที่ไม่ได้ดำเนินการอย่างมีมาตรฐานสม่ำเสมอในการคัดแยกว่าคดีละเมิดสิทธิแรงงานมีข้อป่งชี้ว่าเข้าข่ายการค้ามนุษย์หรือไม่ และในบางครั้งเจ้าหน้าที่สนับสนุนให้แรงงานแก้ไขปัญหาผ่านทางนายจ้าง ทีมสหวิชาชีพซึ่งประกอบด้วยหน่วยงานภาครัฐและองค์กรนอกภาครัฐ ใช้แนวทางมาตรฐานในการสัมภาษณ์ คัดแยกผู้ที่อาจตกเป็นผู้เสียหายอย่างเป็นทางการและส่งต่อผู้เสียหายไปสู่กระบวนการบริการคุ้มครอง รัฐบาลสามารถให้ความช่วยเหลือชั่วคราวกับผู้ที่ยังไม่พร้อมที่จะเข้าข่ายเป็นผู้เสียหายได้เป็นเวลา ๘ วันเท่านั้น หลังจากนั้นจะต้องผ่านการคัดแยกอย่างเป็นทางการโดยทีมสหวิชาชีพก่อน จึงจะมีสิทธิเข้าถึงบริการคุ้มครองตามกฎหมาย ด้วยเหตุนี้ ป่อยครั้งผู้เสียหายที่ยังไม่พร้อมทั้งทางกายและจิตใจที่จะเข้าสู่กระบวนการคัดแยกจึงขอรับการดูแลจากองค์กรนอกภาครัฐเป็นการชั่วคราวแทน ผู้สังเกตการณ์รายงานว่าในบางครั้งทีมสหวิชาชีพมีความลังเล

ในการคัดแยกผู้เสียหายเว้นแต่กรณีดังกล่าวมีแนวโน้มจะนำไปสู่การดำเนินคดีที่ประสบผลสำเร็จ การดำเนินกระบวนการคัดแยกผู้เสียหายโดยทีมสหวิชาชีพยังไม่มีมาตรฐานสม่ำเสมอ โดยเฉพาะในพื้นที่นอกเมืองใหญ่ ผู้ตรวจแรงงานดำเนินการตรวจแรงงานต่างด้าวเพื่อคัดแยกผู้เสียหายระหว่างการตรวจแรงงานและต้องส่งต่อผู้ที่อาจเป็นผู้เสียหายไปยังทีมสหวิชาชีพเพื่อการคัดแยกอย่างเป็นทางการและเข้ารับการคุ้มครองต่อไป ผู้สังเกตการณ์รายงานว่า ผู้ตรวจแรงงานจังหวัดจำนวนหนึ่งมีขีดความสามารถที่ดีขึ้นในการคัดแยกผู้เสียหาย โดยเป็นครั้งแรกที่กระทรวงแรงงานส่งต่อกรณีที่ต้องสงสัยว่าเป็นการค้ามนุษย์ด้านแรงงานไปยังทีมสหวิชาชีพ และนำไปสู่การคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ด้านแรงงาน ๖ ราย ในปี ๒๕๖๑ อย่างไรก็ตาม เจ้าหน้าที่ที่ยังคัดแยกผู้เสียหายไม่เพียงพอและจากรายงานที่ไม่สามารถยืนยันได้พบว่า เจ้าหน้าที่จังหวัดบางคนลังเลที่จะคัดแยกผู้เสียหายเนื่องจากเกรงว่าจะต้องเผชิญความอับอายจากการพบการค้ามนุษย์ในจังหวัดของตน ผู้ตรวจแรงงานอาจต้องรับผิดชอบต่อข้อกล่าวหาการใช้อำนาจหน้าที่ในทางมิชอบภายใต้กฎหมายไทย ซึ่งอาจส่งผลให้ไม่เอายากรายงานกรณีที่ต้องสงสัยว่าจะเข้าข่ายการเอารัดเอาเปรียบ เจ้าหน้าที่บางคนไม่ตระหนักว่าเป็นกรณีการค้ามนุษย์หากไม่ได้ปรากฏว่ามีการใช้ความรุนแรงทางร่างกายหรือการขู่บังคับอย่างเปิดเผย และเจ้าหน้าที่มักไม่คัดแยกผู้เสียหายที่ในเบื้องต้นสมัครใจเดินทางมายังประเทศไทยหรือสมัครใจทำงานในอุตสาหกรรมที่ผู้เสียหายถูกแสวงหาผลประโยชน์ในภายหลัง รัฐบาลเพิ่มความพยายามในการคัดแยกผู้เสียหายค้ามนุษย์จากกลุ่มผู้โยกย้ายถิ่นฐาน รวมถึงกลุ่มที่อยู่ในห้องกักของสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง ซึ่งความพยายามดังกล่าวนำไปสู่การคัดแยกผู้เสียหายจำนวน ๑๕๐ ราย

รัฐบาลยังคงจัดส่งผู้เสียหายไปยังสถานคุ้มครองของรัฐที่ผู้เสียหายสามารถเข้าถึงบริการให้คำปรึกษา ความช่วยเหลือทางกฎหมาย บริการทางการแพทย์ การชดเชยค่าเสียหายทางแพ่ง ความช่วยเหลือทางการเงิน การคุ้มครองพยาน การศึกษาหรือการฝึกอบรมวิชาชีพ และการจ้างงาน พม.ดูแลสถานคุ้มครองชั่วคราว ๗๖ แห่ง และสถานคุ้มครองระยะยาว ๙ แห่ง ได้แก่ สถานคุ้มครองสำหรับผู้เสียหายชายและครอบครัว ๔ แห่ง สถานคุ้มครองสำหรับผู้เสียหายหญิง ๔ แห่ง และสถานคุ้มครองสำหรับผู้เสียหายที่เป็นเด็กชาย ๑ แห่ง รัฐบาลได้แจกจ่ายคู่มือฉบับใหม่ที่จัดทำขึ้นใน ๗ ภาษา เพื่อแจ้งสิทธิตามกฎหมายป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ให้ผู้เสียหายทราบ ซึ่งรวมถึงสิทธิในการเข้าถึงบริการต่าง ๆ ด้วย รัฐบาลอนุญาตให้เฉพาะผู้เสียหายชาวต่างชาติที่ได้รับการตรวจลงตราหรือมีใบอนุญาตทำงาน ณ ขณะที่ได้รับการคัดแยก สามารถอยู่นอกสถานคุ้มครองของรัฐระหว่างการดำเนินคดีต่อผู้ต้องหาในคดีค้ามนุษย์ได้ แรงงานต่างด้าวที่ไม่มีใบอนุญาตทำงานต้องอยู่ในสถานคุ้มครองระหว่างที่รัฐบาลดำเนินการออกใบอนุญาตสำหรับพำนักและทำงานในไทย สถานคุ้มครองของ พม.ไม่อนุญาตให้ผู้เสียหาย ซึ่งรวมถึงผู้เสียหายที่เป็นผู้ใหญ่ ออกนอกสถานคุ้มครองหรือครอบครองอุปกรณ์สื่อสารส่วนบุคคลโดยไม่ได้รับอนุญาต ผู้เสียหายที่ได้รับอนุญาตให้ทำงานนอกสถานคุ้มครองเท่านั้นที่สามารถออกจากสถานคุ้มครองเพื่อไปทำงานได้ รัฐบาลได้อนุญาตให้ผู้เสียหายจำนวน ๖๕ ราย ทำงานนอกสถานคุ้มครอง ซึ่งลดลงจากจำนวน ๑๔๙ ราย ในปี ๒๕๖๐ และมีแนวโน้มว่าผู้เสียหายหญิงจะได้รับสิทธิให้ทำงานดังกล่าว น้อยกว่า ในขณะที่รัฐบาลมีความพยายามลดระยะเวลาการดำเนินคดี ซึ่งหมายถึงระยะเวลาที่ผู้เสียหายต้องอยู่ในสถานคุ้มครองจะลดลง องค์การนอกภาครัฐรายงานว่า การที่ถูกกำหนดให้อยู่ในสถานคุ้มครองทำให้ผู้เสียหายบางรายไม่ต้องการให้ความร่วมมือกับหน่วยงานบังคับใช้กฎหมาย ในช่วงการรายงาน รัฐบาลได้จดทะเบียนสถานคุ้มครองเอกชน ๓ แห่ง ซึ่งให้การคุ้มครองผู้เสียหายภายใต้การกำกับดูแลของรัฐ แม้รัฐบาลจะไม่ได้ให้เงินสนับสนุนเพิ่มเติมสำหรับการดำเนินการของสถานคุ้มครองเอกชนดังกล่าว กฎหมายไทยอนุญาตให้ผู้เสียหายและพยานชาวต่างชาติพำนักและทำงานในไทยเป็นเวลาไม่เกิน ๒ ปี ก่อนการสิ้นสุดกระบวนการพิจารณาคดี อย่างไรก็ตาม รัฐบาลไม่ได้รายงานว่ามีผู้เสียหายที่ได้รับสถานะดังกล่าวในช่วงการรายงาน

พม.จัดจ้างล่ามจำนวน ๒๕๑ คน แต่สถานคุ้มครองของรัฐมักมีจำนวนล่ามไม่เพียงพอ ซึ่งเป็นการลดขีดความสามารถของล่ามในการให้บริการที่เพียงพอต่อความต้องการของผู้เสียหาย โดยเฉพาะในการดูแลผู้เสียหายด้านจิตใจ พม.จัดทำคู่มือสำหรับล่ามในการช่วยเหลือผู้เสียหายข้ามมนุษย์ องค์กรนอกภาครัฐรายงานถึงความยากลำบากในการเข้าถึงผู้เสียหายเมื่อเข้าสู่สถานคุ้มครองของรัฐ ซึ่งปัญหาดังกล่าว เมื่อรวมกับการขาดการติดต่อสื่อสารของเจ้าหน้าที่ในสถานคุ้มครอง ทำให้องค์กรนอกภาครัฐไม่ยอมให้ความร่วมมือกับรัฐบาลหรือส่งต่อผู้เสียหายให้กับทางการ เจ้าหน้าที่รัฐไม่มีมาตรฐานสม่ำเสมอในการคัดแยกผู้เสียหายเด็กชาย ซึ่งส่งผลให้บางรายถูกส่งกลับไปยังห้องกักของสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองหรือถูกปฏิบัติเยี่ยงผู้ละเมิดกฎหมายแทนที่จะได้รับการบริการคุ้มครอง สถานคุ้มครองของ พม.ไม่ได้ให้การดูแลเป็นพิเศษกับผู้เสียหายเด็กชายและผู้เสียหายที่มีความหลากหลายทางเพศ นอกจากนี้ เจ้าหน้าที่รัฐกำหนดให้ผู้เสียหายข้ามเพศอยู่ในสถานคุ้มครองตามเพศกำเนิด องค์กรนอกภาครัฐรายงานด้วยว่า สถานคุ้มครองของ พม.ขาดการให้การคุ้มครองที่ค้ำนึ่งถึงวัฒนธรรมของผู้เสียหายที่มาจากนอกภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ อย่างไรก็ตาม รัฐบาลอนุญาตให้กลุ่มผู้เสียหายชาวแอฟริกันอยู่ในสถานคุ้มครองเอกชน ซึ่งให้ความคุ้มครองโดยค้ำนึ่งถึงวัฒนธรรมของกลุ่มผู้เสียหายดังกล่าว ในช่วงการรายงาน พม.ให้ค่าตอบแทน ๒๐๐ บาท (๖.๑๘ ดอลลาร์สหรัฐ) กับผู้เสียหายที่ทำงานในสถานคุ้มครองของรัฐ และให้เงินตอบแทนชั่วโมงละ ๑๐๐ บาทกับผู้เสียหายที่ได้รับการฝึกทักษะการแปลและทำหน้าที่ล่ามระหว่างกิจกรรมสันติภาพหรือการฝึกอาชีพในสถานคุ้มครอง อย่างไรก็ตาม ผู้สังเกตการณ์รายงานว่า ผู้เสียหายยังมีทางเลือกในการฝึกอาชีพและการทำงานในสถานคุ้มครองไม่เพียงพอ

ในปี ๒๕๖๑ รัฐบาลจัดสรรเงินจากกองทุนเพื่อการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์จำนวน ๖.๑๕ ล้านบาท (๑๙๐,๑๑๐ ดอลลาร์สหรัฐ) สำหรับผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ เทียบกับจำนวน ๕.๖ ล้านบาท (๑๗๓,๑๑๐ ดอลลาร์สหรัฐ) ในปี ๒๕๖๐ กฎหมายไทยกำหนดให้อัยการยื่นฟ้องเพื่อเรียกร้องเงินชดเชยทดแทนเมื่อผู้เสียหายแสดงความจำนง พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีค้ามนุษย์อนุญาตให้ศาลพิพากษาให้ผู้เสียหายได้รับค่าสินไหมทดแทนหรือเงินชดเชย ถึงแม้ในกรณีที่ผู้เสียหายไม่ได้แสดงความจำนง โดยในปี ๒๕๖๑ อัยการได้ยื่นดำเนินคดีเรียกร้องเงินชดเชยให้กับผู้เสียหายจำนวน ๑๑๖ ราย รวมเป็นเงิน ๗๗.๕๖ ล้านบาท (๒.๔ ล้านดอลลาร์สหรัฐ) อย่างไรก็ตาม รัฐบาลไม่ได้รายงานว่ามีผู้เสียหายที่รายที่ได้รับเงินชดเชย พม.ได้เริ่มใช้การรายงานผลกระทบจากการตกเป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ (victim impact statement) ในศาลเพื่อช่วยให้ผู้เสียหายได้รับค่าสินไหมทดแทน และในปี ๒๕๖๑ ผู้เสียหายจำนวน ๖ รายได้ใช้การรายงานดังกล่าว ผู้แทนด้านกฎหมายและองค์กรนอกภาครัฐรายงานว่า มีกรณีน้อยมากที่ผู้ต้องหาคดีค้ามนุษย์จะจ่ายค่าสินไหมทดแทนและเงินชดเชยตามคำสั่งศาล ทำให้ผู้เสียหายอื่น ๆ หมดก้าลังใจในการให้ความร่วมมือในการดำเนินคดี พม.มีกองต่อต้านการค้ามนุษย์ในการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายกับผู้เสียหายและยื่นฟ้องเรียกร้องค่าสินไหมทดแทน รวมถึงจัดทำคู่มือเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพในการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนดังกล่าว นอกจากนี้ พม.ได้ลงนามในบันทึกความเข้าใจร่วมกับหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องเพื่อพัฒนาการบังคับคดีตามคำสั่งศาลเพื่อให้ผู้ต้องหาจ่ายค่าสินไหมทดแทนและเงินชดเชย

กฎหมายคุ้มครองผู้เสียหายจากการถูกดำเนินคดีสำหรับการกระทำที่เป็นผลมาจากการถูกค้ามนุษย์ อย่างไรก็ตาม ข้อบกพร่องในการดำเนินการคัดแยกผู้เสียหายของรัฐเพิ่มความเสี่ยงที่ผู้เสียหายอาจถูกดำเนินคดีรวมทั้งในข้อหาค้าประเวณีและเข้าเมืองผิดกฎหมาย นอกจากนี้ กฎหมายความผิดทางอาญารัฐธรรมนูญประมาทของไทยอนุญาตให้บริษัทสามารถฟ้องร้องข้อหาอาญาต่อผู้ที่อาจเป็นผู้เสียหายและนักเคลื่อนไหวในช่วงของการรายงาน และรัฐบาลไม่ได้รายงานการสอบสวนเจ้าของบริษัทที่มีการเอารัดเอาเปรียบแรงงานเหล่านี้ และยังมีรายงานว่านายจ้างโน้มน้าวให้หน่วยงานบังคับใช้กฎหมายของไทยดำเนินคดีกับแรงงานที่ถูกเอารัดเอาเปรียบ

ด้วยข้อหาหลักทรัพย์เมื่อแรงงานพยายามออกจากงานหรือเปลี่ยนงาน การกระทำความดังกล่าวงส่งผลป้องปรามไม่ให้ผู้เสียหายและนักเคลื่อนไหวแจ้งการถูกละเมิดต่อเจ้าหน้าที่ ทั้งนี้ รัฐบาลแก้ไขกฎหมายต่อต้านการค้ามนุษย์เมื่อปี ๒๕๕๘ เพื่อให้การคุ้มครองผู้แจ้งเบาะแส แต่ไม่ได้รายงานว่าบทบัญญัติใหม่นี้ถูกบังคับใช้หรือไม่

การป้องกัน

รัฐบาลได้เพิ่มความพยายามในการป้องกันการค้ามนุษย์ โดยนายกรัฐมนตรีกำกับควบคุมการดำเนินงานผ่านคณะกรรมการนโยบายแก้ไขปัญหาค้ามนุษย์และการทำประมงผิดกฎหมาย สำนักนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งที่ปรึกษาอาวุโสเพิ่มขึ้น ๒ ตำแหน่งเพื่อกำกับดูแลการดำเนินงานต่อต้านการค้ามนุษย์ของรัฐบาล รัฐบาลยังคงติดตามความคืบหน้าผ่านการจัดเก็บข้อมูลและการจัดทำรายงานประจำปีเสนอต่อนายกรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรี รัฐบาลยังได้รณรงค์สร้างความตระหนักรู้ทั่วประเทศ ผ่านสื่อหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ วิทยุ สื่อสังคมออนไลน์ ป้ายโฆษณาขนาดใหญ่ และแผ่นพับ พม. และกระทรวงแรงงานให้บริการโทรศัพท์สายด่วน ซึ่งมีผู้ให้บริการที่เชี่ยวชาญภาษาต่างประเทศ ๑๒ ภาษา โดยในปี ๒๕๖๑ ได้รับโทรศัพท์ร้องทุกข์ที่อาจเกี่ยวข้องกับคดีการค้ามนุษย์รวม ๑๖๑ สาย ในจำนวนนี้เป็นกรณีเกี่ยวกับแรงงานบังคับอย่างน้อย ๑๘ สาย (เทียบกับ ๑๗๒ สายในปี ๒๕๖๐ และ ๒๖๙ สายในปี ๒๕๕๙) ซึ่งนำไปสู่การดำเนินคดี ๖๓ คดี (เทียบกับ ๗๓ คดีในปี ๒๕๖๐) ในปี ๒๕๖๑ รัฐบาลยังได้เพิ่มจำนวนผู้ช่วยประสานงาน ด้านภาษาเป็น ๘๔ คน (จาก ๗๔ คน ในปี ๒๕๖๐) และล่ามเป็น ๖๙ คน (จาก ๗๔ คนในปี ๒๕๖๐) อย่างไรก็ตาม องค์การนอกภาครัฐรายงานว่า พม. ไม่ได้จัดสรรล่ามให้บริการผ่านโทรศัพท์สายด่วนอย่างต่อเนื่อง

กฎหมายไทยอนุญาตให้บริษัทจัดหางานเรียกเก็บค่าธรรมเนียมจากแรงงานไทยที่จะเดินทางไปทำงานในต่างประเทศ โดยค่าธรรมเนียมในอัตราที่สูงเกินควรทำให้แรงงานบางส่วนอยู่ในภาวะสุ่มเสี่ยงตกอยู่ในสภาพแรงงานขัดหนี้หรือถูกแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ รัฐบาลอำนวยความสะดวกให้คนไทย ๒๘,๘๒๐ คน ได้งานทำในต่างประเทศในปี ๒๕๖๑ ผ่านช่องทางความร่วมมืออย่างเป็นทางการแบบรัฐต่อรัฐ นอกจากนี้ สำนักงานจัดหางานระดับจังหวัด ๑๔ แห่งได้จัดการฝึกอบรมให้กับแรงงานดังกล่าวจำนวน ๔,๖๒๔ คน รวมทั้งให้ความรู้ในเรื่องความเสี่ยงต่อการถูกค้ามนุษย์ ก่อนการเดินทางไปทำงานในต่างประเทศ กระทรวงแรงงานได้ตรวจสอบเอกสารการเดินทางของแรงงานที่จะเดินทางไปต่างประเทศที่จุดตรวจ และได้รับแจ้งการเดินทางออกนอกประเทศของแรงงานที่มีเอกสารนำส่งเสีย ทั้งนี้ ในปี ๒๕๖๑ รัฐบาลได้ตรวจบริษัทจัดหางาน ๓๖๔ แห่ง และพบบริษัทที่กระทำผิดกฎหมาย ๗ แห่ง นำไปสู่การระงับใบอนุญาตและยึดทรัพย์สินของบริษัทดังกล่าว นอกจากนี้ ยังได้ดำเนินคดีต่อนายหน้าเถื่อน ๔๑๖ ราย (เทียบกับ ๒๘๗ รายในปี ๒๕๖๐) ตามพระราชบัญญัติจัดหางานและคุ้มครองคนหางาน รัฐบาลยังคงให้สัญชาติแก่คนไร้รัฐในปี ๒๕๖๑

กฎหมายแรงงานไทยยังมีจุดอ่อนสำคัญที่ไม่อนุญาตให้แรงงานต่างด้าวจัดตั้งสหภาพแรงงาน ซึ่งอาจทำให้แรงงานต่างด้าวถูกแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ การไม่มีข้อกำหนดให้ต้องจัดทำสัญญาจ้างเป็นทั้งภาษาไทยและภาษาของแรงงานต่างด้าว การขาดแนวทางที่ชัดเจนในการวัดปริมาณงานและชั่วโมงพักผ่อนของแรงงานบนเรือประมง และ ความยากลำบากในการอนุญาตให้แรงงานเปลี่ยนนายจ้าง ทำให้แรงงานต่างด้าวมีความเสี่ยงต่อการถูกค้ามนุษย์มากขึ้น นอกจากนี้ องค์การนอกภาครัฐและองค์กรระหว่างประเทศได้รายงานอย่างกว้างขวางว่า รัฐบาลมิได้บังคับใช้กฎระเบียบเกี่ยวกับค่าแรงขั้นต่ำอย่างเหมาะสมในอุตสาหกรรมที่มีการกำหนดค่าแรงขั้นต่ำ และยังขาดกฎหมายที่กำหนดค่าแรงขั้นต่ำในอุตสาหกรรมที่มีอัตราค่าจ้างแรงงานต่างด้าวสูง อาทิ ในภาคการเกษตรตามฤดูกาล รายงานของสหประชาชาติพบว่าค่าแรงต่อเดือนโดยเฉลี่ยสำหรับแรงงานในภาคการเกษตรตามฤดูกาลอยู่ที่ ๖,๐๐๐ บาท (๑๘๕ ดอลลาร์สหรัฐ) ซึ่งต่ำกว่าค่าแรงขั้นต่ำในประเทศไทย ซึ่งมีอัตรา ๘,๐๐๘ - ๘,๕๘๐ บาท (๒๔๘ - ๒๖๕ ดอลลาร์สหรัฐ) ต่อเดือน

พระราชกำหนดการบริหารจัดการการทำงานของคนต่างด้าว ซึ่งมีผลบังคับใช้เมื่อเดือนมีนาคม ๒๕๖๑ ได้กำหนดให้นายจ้างต้องมอบสำเนาสัญญาการจ้างงานให้กับแรงงาน และต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับการนำแรงงานต่างด้าวเข้ามาในประเทศไทยและส่งกลับประเทศเมื่อการจ้างงานสิ้นสุดลง เช่น ค่าธรรมเนียมการจ้างงานและค่าใช้จ่ายในการเดินทาง (ยกเว้นค่าใช้จ่ายส่วนตัว เช่น หนังสือเดินทาง การตรวจสุขภาพ และใบอนุญาตทำงาน) พระราชกำหนดฯ ไม่อนุญาตให้นายจ้างหักเงินเดือนแรงงานเกินร้อยละ ๑๐ เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายส่วนตัว และห้ามมิให้ยึดเอกสารการเดินทางและเอกสารประจำตัว โดยนายจ้างที่ละเมิดพระราชกำหนดฯ จะมีโทษปรับตั้งแต่ ๑๐,๐๐๐ - ๑๐๐,๐๐๐ บาท (๓๐๙ - ๓๐๙๐ ดอลลาร์สหรัฐ) และต้องโทษจำคุกไม่เกิน ๖ เดือน อย่างไรก็ตาม องค์การนอกภาครัฐรายงานว่า การกำหนดและบังคับใช้ระเบียบค่าธรรมเนียมการจ้างงานยังไม่มีประสิทธิภาพ และบริษัทจัดหางานและนายหน้ายังคงกำหนดให้แรงงานเป็นผู้จ่ายค่าธรรมเนียมการจ้างงานและค่าใช้จ่ายในการเดินทาง รัฐบาลมิได้รายงานผลการสอบสวนการหักเงินเดือนของนายจ้างที่ผิดกฎหมาย นอกจากนี้ มีนายจ้างจำนวนน้อยรายที่มอบสำเนาสัญญาการจ้างงานให้กับแรงงานหรือทำสัญญาจ้างในภาษาของแรงงานต่างด้าว

รัฐบาลได้อำนวยความสะดวกด้านการลงทะเบียนให้กับแรงงานต่างด้าวที่ไม่มีเอกสารประจำตัวผ่านศูนย์บริการ ๑๒ แห่ง โดยมีเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลเมียนมา กัมพูชา และลาวในประเทศไทย มาดำเนินการพิสูจน์สัญชาติแรงงานต่างด้าว ซึ่งทำให้สามารถได้รับเอกสารประจำตัวโดยไม่ต้องเดินทางออกจากประเทศไทย ในปี ๒๕๖๑ รัฐบาลได้ประสานงานกับศูนย์บริการดังกล่าวเพื่อให้บริการตรวจสุขภาพ เก็บข้อมูลทางชีวภาพและข้อมูลส่วนตัว รวมทั้งออกใบอนุญาตทำงานให้กับแรงงานจำนวน ๑,๑๘๗,๘๐๓ ราย ความซับซ้อนของกระบวนการลงทะเบียนของภาครัฐและอัตราการรู้หนังสือที่ต่ำ ทำให้แรงงานต้องพึ่งพาความช่วยเหลือจากนายหน้าเพื่อให้ได้เอกสารซึ่งในหลายกรณีนายหน้าได้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมในอัตราที่สูงเกินควรจากแรงงาน ทำให้พวกเขาอยู่ในภาวะสุ่มเสี่ยงที่จะตกอยู่ในสภาพแรงงานซัดหนึ่ ผู้สังเกตการณ์รายงานว่า นโยบายของรัฐบาลนำไปสู่การแสวงประโยชน์โดยมิชอบจากแรงงานต่างด้าวในบริเวณชายแดนไทย รวมถึงในพื้นที่พัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษ ๑๐ แห่ง เช่น รัฐบาลอนุญาตให้แรงงานต่างด้าวมียัตรผ่านแดนซึ่งมีระยะเวลา ๓๐ และ ๙๐ วัน เพื่อทำงานในภาคการเกษตรนอกฤดูกาลหรือภาคการผลิต แต่การอนุญาตชั่วคราวดังกล่าวมิได้ช่วยให้แรงงานเข้าถึงการคุ้มครองทางสังคม ทั้งนี้ องค์การนอกภาครัฐรายงานว่านายจ้างได้โน้มน้าวให้มีการขอรับบัตรผ่านแดนเพื่อมาทำงานในไทยมากขึ้น

แม้แรงงานต่างด้าวที่เดินทางเข้าประเทศไทยผ่านความร่วมมือแบบรัฐต่อรัฐจะมีจำนวนเพิ่มขึ้น แต่ค่าใช้จ่ายที่สูง ความยากลำบากในการขอรับเอกสารประจำตัวในประเทศต้นทาง และความยากลำบากในการเปลี่ยนนายจ้างยังคงเป็นอุปสรรคสำคัญสำหรับแรงงานต่างด้าวในการใช้ประโยชน์จากระบบความร่วมมือแบบรัฐต่อรัฐดังกล่าว สำนักงานแรงงานจังหวัดกำหนดให้แรงงานที่ถูกจ้างงานผ่านความร่วมมือแบบรัฐต่อรัฐต้องนำเสนอเอกสารจำนวนมาก ซึ่งในหลายกรณีแรงงาน ไม่สามารถจัดหาเอกสารเพื่อขออนุญาตเปลี่ยนงานได้ หากปราศจากความช่วยเหลือจากนายหน้า ตามกฎหมายแล้ว นายจ้างภายใต้ความร่วมมือแบบรัฐต่อรัฐสามารถขอรับคืนค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการจ้างงานแรงงานต่างด้าวจากนายจ้างรายใหม่ได้ หากแรงงานขอเปลี่ยนงานใหม่ก่อนสัญญาจ้างงานเดิมจะสิ้นสุด อย่างไรก็ตาม นายจ้างบางรายเรียกเก็บค่าธรรมเนียม ๒๐,๐๐๐ บาท (๖๑๘ ดอลลาร์สหรัฐ) จากแรงงาน เพื่อดำเนินการด้านเอกสาร ทำให้แรงงานดังกล่าวอยู่ในภาวะสุ่มเสี่ยงตกอยู่ในสภาพแรงงานซัดหนึ่ รัฐบาลมิได้รายงานผลการสอบสวนนายจ้างที่เรียกเก็บค่าธรรมเนียมอย่างผิดกฎหมายจากแรงงานต่างด้าว รัฐบาลได้เปิดศูนย์แรกรับเข้าทำงานและสิ้นสุดการจ้างเพิ่มจำนวน ๒ แห่ง (รวม ๕ แห่ง) เพื่อให้ความช่วยเหลือแรงงานต่างด้าวที่เดินทางเข้าประเทศไทยผ่านความร่วมมือแบบรัฐต่อรัฐ โดยให้ข้อมูลเกี่ยวกับสิทธิแรงงาน วัฒนธรรมไทย สัญญาจ้างงาน ความตระหนักรู้เกี่ยวกับการค้ามนุษย์ และระบบการร้องเรียน ในปี ๒๕๖๑

มีแรงงานต่างด้าวจำนวน ๔๔๒,๗๓๖ ราย ได้รับความช่วยเหลือจากศูนย์ดังกล่าว อย่างไรก็ตาม ผู้สังเกตการณ์ รายงานว่า เจ้าหน้าที่สัมภาษณ์แรงงานโดยมีนายจ้างและนายหน้าของแรงงานปรากฏอยู่ด้วยที่ศูนย์แรกรับเข้าทำงาน ซึ่งอาจขัดขวางมิให้แรงงานรายงานการถูกแสวงประโยชน์โดยมิชอบ กระทรวงแรงงานยังได้ร่วมมือกับ องค์การนอกภาครัฐเพื่อให้บริการแก่แรงงานผ่านศูนย์ร่วมบริการช่วยเหลือแรงงานต่างด้าว ๑๐ แห่ง อย่างไรก็ตาม ผู้สังเกตการณ์รายงานว่า ศูนย์ดังกล่าวมีความพยายามน้อยมากที่จะเพิ่มการเข้าถึงและสร้างความไว้วางใจให้กับภาคประชาสังคมในท้องถิ่น ซึ่งทำให้ภาคประชาสังคมมักไม่ส่งตัวแรงงานที่ถูกแสวงประโยชน์โดยมิชอบไปยัง ศูนย์เหล่านี้ รัฐบาลทำงานร่วมกับศูนย์ที่ดำเนินการโดยองค์การนอกภาครัฐซึ่งตั้งอยู่ในใกล้ตลาดสินค้าประมง เพื่อให้การฝึกอบรมทักษะ ตรวจสอบสุขภาพ และข้อมูลอื่นๆ และเพื่อสร้างความตระหนักรู้เกี่ยวกับสิทธิแรงงาน ในปี ๒๕๖๑ รัฐบาลได้ตรวจบริษัทจัดหาแรงงานต่างด้าวจำนวน ๖๗ แห่ง (เทียบกับ ๙๗ แห่งในปี ๒๕๖๐) และพบว่า มี ๔ แห่งที่ละเมิดกฎหมาย

กฎกระทรวงว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานในงานประมงทะเล ซึ่งมีผลบังคับใช้เมื่อเดือนเมษายน ๒๕๖๑ กำหนดให้เรือประมงที่ทำประมงนอกน่านน้ำไทยต้องให้ข้อมูลการติดต่อ (messaging data) กับแรงงาน เพื่อสามารถสื่อสารกับหน่วยงานภาครัฐและบุคคลที่ประสงค์ติดต่อส่วนตัว นอกจากนี้ ยังกำหนดให้นายจ้าง ต้องจ่ายค่าจ้างให้กับแรงงานด้วยการโอนเงินผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์อย่างน้อยเดือนละหนึ่งครั้ง และแบ่งปันกำไร จากผลผลิตการทำประมงด้วย ในขณะที่การจ่ายค่าจ้างด้วยการโอนเงิน ผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์จะช่วยให้ ผู้ตรวจแรงงานสามารถตรวจสอบการจ่ายค่าจ้างได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ผู้สังเกตการณ์รายงานข้อห่วง กังวลว่าแรงงานบางรายไม่สามารถนำค่าจ้างออกมาใช้จ่ายได้ เนื่องจากไม่มีบริการตู้กดเงินอัตโนมัติใกล้กับท่าเรือ ไม่มี การให้ความรู้เพียงพอเกี่ยวกับการใช้ระบบนี้ และเจ้าของเรือ ได้กัก หรือนายหน้ายึดบัตรและรหัสกดเงิน ของแรงงานไว้

ศูนย์บัญชาการแก้ไขปัญหาการทำการประมงผิดกฎหมาย (ศปมผ.) นำโดยกองทัพเรือ กำกับดูแล ศูนย์ควบคุมการแจ้งเข้า-ออกเรือประมง (PIPO) ๓๒ แห่ง และจุดตรวจเรือประมงส่วนหน้า ๑๙ แห่ง ซึ่งดำเนินการ ตรวจสอบเรือประมงว่าทำการประมงอย่างถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่ ศปมผ. ใช้ระบบตรวจสอบเรือประมง บนพื้นฐานของการประเมินความเสี่ยง และรายงานว่าได้ตรวจสอบเรือประมงในกลุ่ม “มีความเสี่ยงสูง” ทุกลำ และเรือประมงบางส่วนในกลุ่มที่มีความเสี่ยงระดับกลางและต่ำ ผู้ตรวจแรงงานจากศูนย์ PIPO พิสูจน์รายชื่อ ลูกเรือโดยใช้ข้อมูลชีวภาพและการสัมภาษณ์แรงงาน รัฐบาลกำหนดให้เรือประมงที่ทำประมงในน่านน้ำไทย ต้องกลับเข้าฝั่งทุก ๓๐ วันเพื่อให้ตรวจสอบได้ และออกกระเปาะที่เข้มงวดสำหรับเรือประมงที่ซีกธงไทยที่ทำการ ประมงในน่านน้ำสากล ในปี ๒๕๖๑ ศูนย์ PIPO ได้ตรวจเรือประมง ๗๘,๖๒๓ ครั้ง และพบเรือประมงที่ละเมิด กฎหมาย ๕๑๑ ลำ อย่างไรก็ตาม รัฐบาลมิได้รายงานว่าการตรวจเรือดังกล่าว ได้นำไปสู่การคัดแยกผู้เสียหาย จากการค้ามนุษย์หรือไม่ ผู้สังเกตการณ์จากภาคประชาสังคมระบุถึงการสัมภาษณ์ด้วยวิธีการที่ไม่มีมาตรฐาน สม่ำเสมอ ไม่มีล่ามในการตรวจเรือ และวิธีการตรวจเรือที่เจ้าของเรือ ได้กัก หรือนายหน้าสามารถทราบได้ว่า แรงงานคนใดรายงานการถูกแสวงประโยชน์โดยมิชอบต่อผู้ตรวจแรงงาน ทำให้แรงงานไม่กล้าเปิดเผยข้อมูล เนื่องจากเกรงกลัวว่าอาจถูกแก้แค้น ภาคประชาสังคมและเจ้าหน้าที่รัฐได้แสดงความห่วงกังวลว่า โดยที่ศูนย์ PIPO แต่ละแห่งมีความเข้มงวดในการบังคับใช้กฎหมายแตกต่างกัน ได้กักเรือบางลำจึงเลือกเข้าฝั่งที่ท่าเรือ ที่มีการตรวจเรือ และการบังคับใช้กฎหมายที่ไม่เข้มงวด

ในปี ๒๕๖๑ เจ้าหน้าที่รัฐได้ตรวจสอบสถานบันเทิง ๗,๔๙๗ แห่ง ซึ่งนำไปสู่การดำเนินคดีค้ามนุษย์ ๗ คดี และมีคำสั่ง ให้สถานบริการ ๙๗ แห่งระงับการประกอบกิจการเป็นเวลา ๕ ปี โดยไม่ได้ระบุรายละเอียด

ของการละเมิดกฎหมาย ในปี ๒๕๖๑ กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานได้ตรวจแรงงานในสถานประกอบการที่มีความเสี่ยงสูง ซึ่งรวมถึงไร้อ้อย โรงงานเครื่องนุ่งห่ม โรงงานแปรรูปกุ้งและปลา โรงเรือนเลี้ยงสุกร และโรงเรือนเลี้ยงสัตว์ปีก ๑,๙๐๖ ครั้ง โดยพบการละเมิดกฎหมาย ๓๘๘ ครั้ง นอกจากนี้ ในปี ๒๕๖๑ รัฐบาลได้ตรวจสอบโรงงานแปรรูปอาหารทะเลที่อยู่บนฝั่ง ๒๕๙ แห่ง และพบการกระทำที่ละเมิดกฎหมาย ๘๘ กรณี รัฐบาลได้ดำเนินมาตรการลดอุปสงค์ด้านการบริการทางเพศ เพื่อลดการท้องเกี่ยวทางเพศกับเด็ก รัฐบาลได้ประสานกับรัฐบาลต่างประเทศเพื่อปฏิเสธการเข้าประเทศโดยชาวต่างชาติที่เป็นผู้ละเมิดทางเพศ และได้ฉายวีดิทัศน์รณรงค์ลดการท้องเกี่ยวทางเพศที่ทำอากาศยานในประเทศไทยและบนเที่ยวบินของการบินไทย กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาได้จัดสัมมนากับเจ้าหน้าที่รัฐ ภาคเอกชน ผู้ทำงานในภาคการท่องเที่ยว และบุคคลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อสร้างความตระหนักรู้เกี่ยวกับการค้ามนุษย์ในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

ภาพรวมสถานการณ์การค้ามนุษย์

ตามที่ได้มีการรายงานในช่วง ๕ ปีที่ผ่านมา ผู้ค้ามนุษย์ได้ล่องละเมิดผู้เสียหายทั้งชาวไทยและต่างชาติในประเทศไทย รวมทั้งได้ล่องละเมิดผู้เสียหายคนไทยในต่างประเทศ ผู้ค้ามนุษย์บังคับใช้แรงงานและค้ามนุษย์ทางเพศชาวไทยในประเทศไทยและต่างประเทศ อาทิ ในทวีปอเมริกาเหนือ ยุโรป แอฟริกา เอเชีย และตะวันออกกลาง นอกจากนี้ ชนกลุ่มน้อย คนบนที่ราบสูง และบุคคลไร้รัฐ ในประเทศไทยจำนวนหนึ่งมีประสบการณ์ถูกล่อลวงเพื่อแสวงประโยชน์โดยมิชอบในลักษณะที่บ่งชี้ว่าเป็นการค้ามนุษย์ ในประเทศไทย ผู้ค้ามนุษย์ด้านแรงงานและทางเพศได้ล่องละเมิดผู้หญิง ผู้ชาย ผู้ที่มีความหลากหลายทางเพศ และเด็กจากประเทศไทยและประเทศอื่นในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ศรีลังกา รัสเซีย อุซเบกิสถาน และประเทศในแอฟริกาบางประเทศ ผู้ค้ามนุษย์ได้ใช้ไทยเป็นทางผ่านส่งผู้เสียหายจากจีน เกาหลีเหนือ เวียดนาม บังกลาเทศ อินเดีย และเมียนมา ไปค้ามนุษย์ทางเพศและเป็นแรงงานบังคับในประเทศต่าง ๆ เช่น มาเลเซีย อินโดนีเซีย สิงคโปร์ รัสเซีย เกาหลีใต้ สหรัฐฯ และประเทศในยุโรปตะวันตก โดยเด็กจากไทย เมียนมา ลาว และกัมพูชา ได้ตกเป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ทางเพศในสถานบริการทางเพศ อาบอบนวด บาร์ ร้านคาราโอเกะ โรงแรม และที่พักส่วนตัว ผู้ค้ามนุษย์ได้พยายามล่อลวงให้เด็กหญิงและเด็กชายไทยค้าบริการทางเพศผ่านวิดีโอและภาพถ่ายในอินเทอร์เน็ตมากขึ้น ซึ่งบางโอกาส ได้มีการข่มขู่ผู้เสียหายด้วยภาพถ่าย ทั้งนี้ เด็กในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าเป็นกลุ่มเปราะบางที่เสี่ยงต่อการค้ามนุษย์ ผู้ปกครองบางรายหรือนายหน้าบังคับเด็กจากไทย กัมพูชา และเมียนมาให้ขายดอกไม้ ขอทาน หรือทำงานบ้านในเขตเมือง โดยเมื่อปี ๒๕๕๘ ได้มีรายงานว่ากลุ่มแบ่งแยกดินแดนในจังหวัดชายแดนภาคใต้ได้เกณฑ์และใช้เด็กลอบวางเพลิงหรือทำหน้าที่สอดแนม นอกจากนี้ ยังมีรายงานที่ไม่ยืนยันว่า กลุ่มแบ่งแยกดินแดนได้ฝึกกลุ่มเด็กกัมพูชาในโรงเรียนในจังหวัดภาคใต้ของไทยให้เป็นนักรบ อย่างไรก็ตาม ทางการไทยได้แถลงการณ์ในเบื้องต้นปฏิเสธว่าไม่มีหลักฐานของความเชื่อมโยงกับกลุ่มแบ่งแยกดินแดน

ผู้ค้ามนุษย์ด้านแรงงานได้เอาเปรียบแรงงานต่างด้าวโดยมิชอบในการประมงเพื่อการพาณิชย์และอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้อง กับอุตสาหกรรมสัตว์ปีก การผลิต เกษตรกรรม งานบ้าน และขอทานตามท้องถิ่น ผู้ค้ามนุษย์ได้ละเมิดแรงงานต่างด้าวในการค้ามนุษย์ด้านแรงงานผ่านการบังคับให้ใช้หนี้และสัญญาที่ล่อลวงว่าจะมีการจ้างงานที่ได้เงินเดือนดี โดยนายหน้าและบริษัทจัดหางานอื่นได้คิดค่าบริการจัดหางานที่สูงมาจากแรงงานก่อนเดินทางมาประเทศไทย ในขณะที่นายหน้าในไทยและนายจ้างได้คิดค่าบริการจัดหางานเพิ่มเติม หลังจากที่แรงงานเหล่านี้เดินทางถึงประเทศไทย ในบางกรณีก่อให้เกิดสภาพแรงงานขูดรีด แรงงานต่างด้าวบางคนถูกลักพาตัวโดยผู้ค้ามนุษย์เพื่อเรียกค่าไถ่ และบางคน ถูกบังคับให้ ค้าบริการทางเพศ หรือเป็นแรงงานบังคับ ผู้ค้ามนุษย์ด้านแรงงานได้พาตัวผู้ชายและเด็กชายไทย เมียนมา กัมพูชา เวียดนาม และอินโดนีเซีย ไปเป็นแรงงานบังคับบนเรือประมงไทยและต่างชาติ บางคนได้รับค่าจ้างที่ต่ำมากหรือไม่สม่ำเสมอ ก่อหนี้กับนายหน้าและนายจ้าง

ต้องทำงานมากถึง ๑๘ - ๒๐ ชั่วโมงต่อวัน ๗ วันต่อสัปดาห์ โดยไม่มีอาหาร น้ำ และเวชภัณฑ์ที่เพียงพอ ได้กังเรือ
บางคนชู้ ทุบตี และมอมยาถูกรื้อประมงให้ทำงานได้นานขึ้น ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์บางรายในภาคประมง
ประสบความยากลำบากในการเดินทางกลับภูมิลำเนาเนื่องจากสถานที่ทำงานอยู่ห่างไกล ไม่ได้รับค่าจ้าง และไม่มี
เอกสารประจำตัวที่ถูกกฎหมาย หรือไม่มีวิธีเดินทางที่ปลอดภัย

การทุจริตคอร์รัปชันยังคงบั่นทอนความพยายามในการต่อต้านการค้ามนุษย์ เจ้าหน้าที่รัฐบางราย
มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงในอาชญากรรมการค้ามนุษย์ รวมถึงการรับสินบนหรือเงินกู้จากเจ้าของธุรกิจและเจ้าของ
สถานบริการทางเพศที่แสวงประโยชน์จากผู้เสียหาย เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองบางรายอำนวยความสะดวก
การค้ามนุษย์ด้วยการรับสินบนจากนายหน้า หรือผู้ลักลอบนำคนเข้าเมืองตามแนวชายแดนไทย รายงานที่เชื่อถือได้
ระบุว่า เจ้าหน้าที่รัฐที่ทุจริตบางรายคุ้มครองสถานบริการทางเพศ สถานที่อื่น ๆ ที่ค้าบริการทางเพศ และเจ้าของ
เรือประมง จากการบุกจับ ตรวจค้น และสมรู้ร่วมคิดกับผู้ค้ามนุษย์ เจ้าหน้าที่รัฐบางรายได้รับผลประโยชน์
จากสินบนและมีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับการข่มขู่กรรโชกและการแสวงประโยชน์โดยมิชอบจากแรงงานต่างด้าว

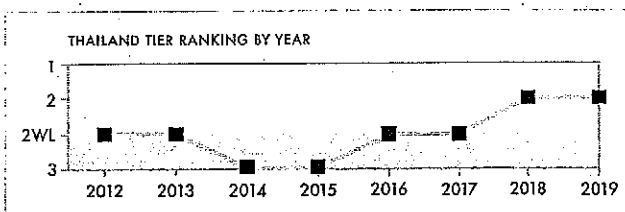
domestic and foreign victims in Tanzania, and traffickers exploit victims from Tanzania abroad. Internal trafficking is more prevalent than transnational trafficking and characteristically facilitated by the victims' family members, friends, or intermediaries offering assistance with education or securing employment in urban areas. Impoverished children from the rural interior remain most vulnerable to trafficking. Traffickers exploit girls in domestic servitude throughout the country and in sex trafficking particularly in tourist hubs and along the border with Kenya. An NGO stated that traffickers target young girls from rural and impoverished villages, pay their parents a small fee, and exploit the girls in sex trafficking to businessmen who believe a myth that having intercourse with a "virgin" will allow their business to prosper. Traffickers subject children to forced labor on farms—including as cattle herders and occasionally as hunters—and in mines and quarries, the informal commercial sector, and on fishing vessels operating on the high seas. Some unscrupulous individuals manipulate the traditional practice of child fostering—in which poor parents entrust their children into the care of wealthier relatives or respected community members—who subject children to forced labor as domestic workers.

Drug traffickers will sometimes hold humans as "bond" for varying amounts of time until payments are fulfilled. In 2017, an NGO reported that 14 Indonesian trafficking victims were identified aboard a Malaysian-flagged fishing vessel and in 2018, another NGO reported that 12 Tanzanian trafficking victims were identified aboard a Chinese-flagged fishing vessel, both in Tanzanian territorial waters; there were no further reports indicating whether these victims were assisted or whether the government undertook law enforcement efforts to address these cases of trafficking. Previous media reports indicate that traffickers transported Tanzanian children with physical disabilities to Kenya and forced them to work as beggars or in massage parlors. In 2018, the Kenyan government identified 29 female Tanzanian potential victims in Kenya; the girls were to be taken to the United Arab Emirates and to pay for their transportation fees with a kidney. Traffickers sometimes subject Tanzanians to forced labor, including domestic servitude, and sex trafficking in other African countries, the Middle East, Europe, Asia, and the United States. In 2018, in an attempt to protect its migrant workers from various abuses reported abroad, the government suspended the issuance of travel documents to some migrant workers who could not provide a relevant training certificate for the job abroad—leaving those migrant workers with no legal means to travel abroad for work, and therefore without access to protection mechanisms available through authorized travel, increasing their vulnerability to trafficking. In February 2019, the governments of Tanzania and Ethiopia reported initiating the return of 541 Ethiopian nationals and several weeks prior, the Ethiopian diplomatic mission announced the release of 1,900 Ethiopian nationals held in detention centers in Tanzania; however, the government did not report screening any detainees to determine if there were trafficking victims. Citizens of neighboring countries may transit Tanzania before traffickers subject them to domestic servitude or sex trafficking in South Africa, Europe, and the Middle East.

THAILAND: TIER 2

The Government of Thailand does not fully meet the minimum standards for the elimination of trafficking but is making significant efforts to do so. The government demonstrated overall

increasing efforts compared to the previous reporting period; therefore Thailand remained on Tier 2. These efforts included identifying more victims, sentencing convicted traffickers and complicit officials to significant prison terms, developing several manuals in partnership with civil society to standardize anti-trafficking trainings and policies. Labor inspectors, for the first time, identified and referred potential victims to multidisciplinary teams, resulting in the identification of labor trafficking victims. However, the government did not meet the minimum standards in several key areas. The government prosecuted and convicted fewer traffickers and investigated only 43 cases of labor trafficking. The government restricted the movement and communication of victims residing in government shelters, official complicity continued to impede anti-trafficking efforts, and officials did not consistently identify cases of trafficking, especially labor trafficking.

PRIORITIZED RECOMMENDATIONS:

Improve the capacity of law enforcement to proactively prosecute and convict labor traffickers and identify labor trafficking victims. • Proactively investigate and prosecute officials allegedly complicit in facilitating trafficking, and convict and punish those found guilty with adequate sentences. • Ensure government and NGO-run shelters provide victims with adequate trauma-informed care, including legal assistance and psychological care. • Increase the ability of victims, especially adults, to move freely in and out of shelters and access communication devices. • Support the development of victim-centric and trauma-informed approaches among judges overseeing trafficking cases. • Increase collaboration with local civil society organizations in migrant worker assistance centers, post-arrival centers, and government shelters, including in the provision of services to victims. • Increase efforts to ensure employers provide workers copies of contracts in a language they understand. • Increase the provision of financial compensation and restitution to victims. • Increase potential victims' access to government services before they are formally identified by multidisciplinary teams. • Consistently staff government hotlines and shelters with interpreters. • Foster an environment conducive to reporting human trafficking crimes without fear of criminal prosecution, including spurious retributive charges pursued by employers. • Inspect employment locations in border regions with workers employed under border-employment arrangements for trafficking. • Enforce regular payment of wages, requirements that employers pay recruitment fees of migrant workers, and the rights of employees to retain possession of their own identity and financial documents.

PROSECUTION

The government maintained law enforcement efforts. The 2008 anti-trafficking law, as amended, criminalized sex trafficking and labor trafficking and prescribed penalties of four to 12 years' imprisonment and a fine of 400,000 to 1.2 million baht (\$12,360-\$37,090) for offenses involving an adult victim, and six to 20 years' imprisonment and a fine of 600,000 to 2 million baht (\$18,550-\$61,820) for those involving a child victim.

These penalties were sufficiently stringent and, with respect to sex trafficking, commensurate with penalties prescribed for other serious crimes, such as rape. The government reported investigating 304 trafficking cases (302 in 2017), prosecuting 438 suspected traffickers (638 in 2017), and convicting 316 traffickers (466 in 2017) in 2018. The government reported investigating only 43 cases of forced labor—including six cases of trafficking in the fishing sector—compared to 47 in 2017 and 83 in 2016. Courts sentenced 58 percent of convicted traffickers to five or more years of imprisonment. The government reported that law enforcement made arrests in a number of major sex and labor trafficking networks. Thai authorities held bilateral meetings with neighboring countries to facilitate information sharing and evidence gathering in trafficking cases. In addition, law enforcement officials cooperated with foreign counterparts to investigate Thai traffickers abroad and foreign suspects in Thailand; these efforts resulted in the arrests of suspected traffickers in Cambodia, Malaysia, and the United States.

Corruption and official complicity facilitated trafficking and continued to impede anti-trafficking efforts. Some NGOs' perceptions of high levels of corruption made them reluctant to work with the government or certain agencies in some cases. Although authorities have prosecuted some boat captains in prior years, observers continued to report a reluctance by some law enforcement officials to investigate boat captains whom they perceived to have connections with politicians. In 2018, the government convicted 16 officials complicit in trafficking crimes (12 in 2017), sentencing them to terms of imprisonment ranging from five to 50 years; 10 of 16 convicted officials were sentenced to more than 15 years' imprisonment. The Public Sector Anti-Corruption Commission referred seven officials to prosecutors, of which the government initiated four prosecutions. The government utilized administrative punishments against some suspected complicit officials, such as suspensions or transfers to new positions, rather than subjecting them to criminal prosecutions; the government expelled seven officials suspected of complicity from government service in 2018 but only reported initiating prosecutions against three. The government continued to investigate 20 officials suspected for their involvement in child sex trafficking in a case initiated during the previous reporting period. The government did not report vigorously investigating or prosecuting immigration officials who facilitated trafficking by accepting bribes at border checkpoints.

In 2018, the anti-money laundering office (AMLO) issued restraint and seizure orders for assets worth more than 509 million baht (\$15.73 million) in trafficking cases, compared to 14 million baht (\$432,770) in 2017. The government operated specialized anti-trafficking divisions within the Bangkok Criminal Court, office of the attorney general (OAG), and the Royal Thai Police (RTP). The OAG required all prosecutors to expedite the submission of trafficking cases to the Courts of Justice. The Thailand Anti-Trafficking in Persons Task Force (TATIP), which specialized in investigating complex cases and comprised law enforcement, social workers, and NGOs, investigated 29 cases in 2018, resulting in the prosecution of 69 offenders. In addition, the Thai Internet Crimes Against Children Task Force (TICAC) investigated 19 cases of internet-facilitated child sex trafficking (18 in 2017). The government allocated 3.6 million baht (\$111,280) to TATIP and 11.84 million (\$366,000) to TICAC, compared to 9 million baht (\$278,210) allocated to TICAC in 2017. During the reporting period, the RTP announced it would no longer accept female cadets into its academy, which may result in a decrease in gender diversity in the police force and negatively affect anti-trafficking law enforcement efforts.

Some victims continued to report reluctance to participate in prosecutions due to fears of detention and extended shelter stays, fears of experiencing retaliation from traffickers, and language barriers. In an attempt to increase victims' willingness to participate as witnesses, Thai courts admitted advance and video testimony as evidence in trials; courts conducted 24 advanced witness hearings in 2018, four of which utilized video conferencing. In one case, the RTP coordinated with Cambodian authorities to bring 15 repatriated Cambodian victims to a Thai border provincial court to provide video testimony. Prosecutors also worked with NGOs to prepare victims to testify and courts allowed NGO lawyers to serve as co-plaintiffs in some cases to legally support victims. The government provided approximately 2.4 million baht (\$74,190) for witness protection services for 15 witnesses in trafficking cases in 2018, compared to 4.3 million baht (\$132,920) for 52 witnesses in 2017.

The government worked with foreign law enforcement officials, international organizations, and NGOs to develop several manuals and guidelines to institutionalize and standardize trainings related to human trafficking. This included handbooks for police and prosecutors to guide the investigation and prosecution of trafficking cases. In addition, the government issued guidelines on the prosecution of individuals who violate laws protecting sea fishers, which provided labor inspectors with standard operating procedures for filing suspected cases of labor trafficking to police. The government conducted numerous training sessions, seminars, and workshops for police, prosecutors, and judges; trainings focused on anti-trafficking laws, improving efficiency of investigations, prosecution of labor trafficking cases, and victim identification. The Office of the Judiciary also organized a seminar for interpreters working on trafficking cases in the courts. However, first responders, prosecutors, and judges sometimes did not properly interpret or apply trafficking laws, especially for labor trafficking. Prosecutors frequently looked for evidence of physical force in labor trafficking cases. While interagency coordination was effective in major cities, in some provinces observers reported ineffective communication among agencies and civil society.

PROTECTION

The government increased efforts to protect victims. The government identified 631 victims in 2018 (455 in 2017), 401 of whom the Ministry of Social Development and Human Security (MSDHS) reported assisting in government shelters (360 in 2017). Those identified and assisted by MSDHS included 152 Thai and 249 foreign victims, 186 victims of sex trafficking and 66 of labor trafficking; it was unclear what form of exploitation the remaining 149 victims faced. Authorities assisted in repatriating 201 foreign victims exploited in Thailand (111 in 2017) and facilitated the return of 103 Thais exploited abroad (45 in 2017) by providing funding for travel expenses, legal assistance, job placement, and other reintegration services. NGOs reported the government did not consistently provide repatriation assistance to victims who declined to participate in law enforcement investigations. In collaboration with a foreign government, the government published a handbook for social workers to streamline the reintegration process for Thai victims. MSDHS reported it assigned social workers to maintain contact with victims for at least one year after their reintegration. The government trained law enforcement officials, labor inspectors, interpreters, and MSDHS staff on victim identification and interview techniques and trauma informed care, sometimes in cooperation with NGOs. MSDHS coordinated with TATIP to train multidisciplinary team (MDT) participants as victim

specialists to improve victim identification and evidence collection. Advocates reported a need for the government to increase training of front-line police to better identify potential victims. In addition, some judges lacked sufficient understanding of trauma-informed care, which resulted in harmful treatment of victims during court proceedings. The government opened two new child advocacy centers, which served as child-friendly spaces where law enforcement, NGOs, and social workers could conduct forensic interviews of child trafficking victims; this brought the total number of centers to five. NGOs reported a decline in the prevalence of forced child begging following the passage of the 2016 Beggar Control Act, which provided for health and social services to beggars, including trafficking victims. The government identified and assisted 334 beggars but reported identifying only two as victims of trafficking; NGOs reported a lack of government efforts to assist children selling items on the street who were vulnerable to exploitation.

Officials did not consistently screen cases of labor violations for potential indicators of trafficking and sometimes encouraged workers to remedy their situation through their employer. MDTs, which comprised government agencies and NGOs, utilized standard screening guidelines to formally identify victims and refer them to services. The government could only provide temporary assistance to potential victims for up to eight days, and formal identification by MDIs was necessary for victims to obtain a legal right to services. Consequently, before they were physically or psychologically prepared to undergo the MDT identification process, victims frequently sought temporary care from NGOs, rather than government agencies. Observers reported MDTs were sometimes reluctant to make identifications unless a case was likely to result in a successful prosecution. Implementation of identification procedures by MDTs continued to be inconsistent, especially outside major cities. Labor inspectors screened migrant workers for trafficking during inspections and were required to refer all potential trafficking victims to MDIs for formal identification and service referral. Observers reported the capacity of some provincial labor inspectors to identify potential victims improved. For the first time, MOL referred suspected cases of labor trafficking to MDIs, resulting in the identification of six labor trafficking victims in 2018. Nonetheless, officials did not adequately identify victims of trafficking and anecdotal reports suggested some provincial government officials were hesitant to identify them due to fears of public shame that trafficking occurred in their provinces. Labor inspectors could be held personally liable for claims of abuse of power under Thai law, which may have discouraged them from reporting suspected exploitation. Some officials failed to recognize trafficking cases that did not involve physical force or overt signs of coercion; officials did not routinely identify victims who initially consented to travel to Thailand or consented to work in the industry in which they were later exploited. The government increased efforts to screen migrants for trafficking, including those held in immigration detention centers; these efforts resulted in the identification of 150 victims.

The government continued to refer victims to government-operated shelters where they had access to counseling, legal assistance, medical care, civil compensation, financial aid, witness protection, education or vocational trainings, and employment. MSDHS operated 76 short-stay shelters and nine long-term regional trafficking shelters, including four dedicated to adult male victims and families, four for female victims, and one for male child victims. The government distributed a new handbook in seven languages informing victims of their legal rights under the trafficking law, including access to services. The

government only permitted foreign victims who held a valid visa or work permit at the time of their identification to stay outside government shelters during legal proceedings against their traffickers. Undocumented foreign victims of trafficking were required to remain in shelters while the government processed applications for permits to stay and work in Thailand. MSDHS trafficking shelters did not allow victims—including adults—to leave or carry personal communication devices without permission. Only victims who received permission to work outside shelters could leave the shelter on a regular basis for work. The government permitted 65 victims to work outside shelters—a decrease from 149 in 2017—and was less likely to grant female victims this right to work. While the government made efforts to reduce the length of prosecutions and thereby decrease the amount of time victims had to stay in shelters, NGOs reported the required shelter stays deterred victims from cooperating with law enforcement. The government registered three NGO shelters during the reporting period that were able to provide services to victims under government authority, although it did not provide these shelters with additional funding to support their operations. Thai law permitted foreign trafficking victims and witnesses to stay and work in Thailand for up to two years upon the completion of legal proceedings against their traffickers; however, the government did not report if any victims received this benefit during the reporting period.

MSDHS employed 251 interpreters, but government shelters often lacked sufficient numbers of interpreters, which weakened their ability to provide adequate services to victims, particularly psychological care. MSDHS introduced a handbook for interpreters on assisting trafficking victims. NGOs reported difficulty accessing victims they had supported once they entered MSDHS shelters; this, combined with insufficient communication from shelter staff, discouraged NGOs from further cooperating with the government or referring victims to authorities. Authorities did not consistently identify male child victims, which resulted in some being sent to immigration detention facilities or treated as law violators, rather than being offered victim services. MSDHS shelters did not provide specialized care to boys and LGBTI victims; in addition, authorities required transgender victims to stay in shelters based on their sex assigned at birth. NGOs also reported MSDHS shelters lacked culturally appropriate services for victims originating from outside Southeast Asia; however, the government allowed a group of African victims to reside in one of the NGO-registered shelters that provided culturally appropriate care during the reporting period. MSDHS approved a daily allowance of 200 baht (\$6.18) to victims working inside government shelters; an hourly compensation of 100 baht (\$3.09) was paid to victims who received interpretation skills training and served as interpreters during recreational or vocational training activities in the shelters. However, observers reported inadequate options for vocational training and work offered in shelters.

In 2018, the government provided 6.15 million baht (\$190,110) to trafficking victims from its anti-trafficking fund, compared to 5.6 million baht (\$173,110) in 2017. Thai law legally obligated prosecutors to file restitution claims when a victim expressed intention to make a claim. The Human Trafficking Criminal Procedures Act allowed judges to award compensation or restitution to victims, including in the absence of a victim request for these funds. In 2018, prosecutors filed restitution claims on behalf of 116 victims for 77.56 million baht (\$2.4 million); however, the government did not report how many victims successfully obtained restitution. MSDHS introduced the use of victim impact statements in courts to assist in

obtaining compensation and in 2018 six victims filed statements. Legal advocates and NGOs reported traffickers rarely paid compensation and restitution orders, thus discouraging other victims from cooperating in prosecutions. MSDHS operated a unit under its anti-trafficking division to provide victims legal assistance and file compensation claims and developed guidelines to enhance the efficacy of filing such claims. In addition, MSDHS signed MOUs with relevant government agencies to improve the execution of court orders for offenders to pay compensation and restitution.

The law protected victims from prosecution for unlawful acts their traffickers compelled them to commit; however, flaws in the government's implementation of victim identification procedures increased the risk of authorities penalizing victims, including for prostitution and immigration violations. In addition, the government's criminal defamation laws allowed companies to pursue criminal charges against potential victims and advocates during the reporting period, and the government did not report investigating company owners for subjecting these workers to exploitation. Employers reportedly convinced Thai law enforcement to bring criminal charges against exploited workers for theft when workers attempted to leave or change jobs. Such practices deterred victims and advocates from reporting abuses to authorities. The government amended the anti-trafficking law in 2015 to provide protection to whistleblowers but did not report applying this new provision.

PREVENTION

The government increased efforts to prevent trafficking. The Prime Minister oversaw the government's anti-trafficking efforts through the Supervisory Policy Committee on Addressing Trafficking in Persons and Illegal, Unreported, and Unregulated (IUU) Fishing. The Prime Minister's office appointed two new senior advisory positions to supervise the government's anti-trafficking activities and the government continued to monitor its progress to combat trafficking through data collection and annual reports to the Prime Minister and the Cabinet. It conducted campaigns through newspapers, television, radio, social media, billboards, and handouts to raise public awareness throughout the country. MSDHS and MOL operated hotlines with operators fluent in 12 foreign languages. In 2018, government hotlines received 161 calls related to possible trafficking cases, including at least 18 involving forced labor (172 calls in 2017 and 269 calls in 2016), leading to the prosecution of 63 cases (73 cases in 2017). The government employed 84 language coordinators (74 in 2017) and 69 interpreters (74 in 2017) in 2018. Nonetheless, NGOs reported MSDHS did not consistently staff hotlines with interpreters.

Thai law permitted recruitment agencies to charge recruitment fees to Thais seeking overseas employment and excessive fees incurred by some workers made them vulnerable to debt bondage or other exploitative conditions. Through government-to-government formal migration channels, the government assisted 28,820 Thais to obtain employment abroad in 2018, including by providing job placement assistance. In addition, 14 provincial employment offices provided training, including on trafficking risks, to 4,624 Thai workers prior to their overseas employment. MOL officers screened the travel documents of departing Thai workers at border checkpoints and denied their departure if they deemed the documentation suspicious. In 2018, the government inspected 364 employment agencies that recruited Thai workers and found unlawful practices in seven, resulting in license suspensions and monetary seizures. It initiated prosecutions against 416 illegal brokers (287 in

2017) under the Employment and Job-Seeker Protection Act. The government continued to grant citizenship to stateless persons in 2018.

Weaknesses in Thailand's labor laws preventing migrant workers from forming labor unions may have contributed to exploitation. The lack of a requirement that employment contracts be written in both Thai and workers' languages, lack of clear guidance to measure work and rest hours for workers aboard fishing vessels, and difficulty for workers to change employers heightened the risk of trafficking. In addition, NGOs and international organizations widely reported the government did not adequately enforce minimum wage laws and lacked legislation mandating minimum wages in sectors with high employment of migrant workers, such as seasonal agriculture. A UN report found the median monthly wage for seasonal agricultural workers was 6,000 baht (\$185), which was below the minimum wage in Thailand, which ranged from 8,008-8,580 baht (\$248-\$265) per month.

The Royal Ordinance on Management of Migrant Workers, which took effect in March 2018, required employers to provide workers a copy of their employment contracts and to cover costs (excluding personal expenses such as passports, medical checks, and work permits) associated with bringing migrant workers to Thailand and back to their home countries when employment ends, such as recruitment fees and transportation costs. The decree prohibited employers from deducting more than 10 percent of workers' monthly salaries for personal expenses and the retention of travel or other personal documents; the law prescribed penalties of fines ranging from 10,000-100,000 baht (\$309-\$3,090) and up to six months' imprisonment for employers who violated these rules. However, NGOs reported the regulations on recruitment fees were poorly defined and enforced, and recruitment agencies and brokers still required workers to pay recruitment fees and transportation costs. The government did not report investigating illegal salary deductions. In addition, employers rarely provided workers a contract to keep or in their language.

To facilitate the ability of undocumented migrant workers to register with the government, twelve "one stop" service centers operated by the governments of Burma, Cambodia, and Laos in Thailand conducted nationality verification for migrant workers, which allowed them to obtain identity documents without leaving Thailand. The government coordinated with these service centers to provide health checks, collect biometric and personal data, and issue work permits to 1,187,803 workers in 2018. The complicated nature of government registration and, in many cases, low levels of literacy resulted in reliance on brokers who often overcharged workers to obtain documents, thereby increasing their vulnerability to debt bondage. Observers reported government policies contributed to the exploitation of migrants employed in Thai border regions, including within the 10 developing special economic zones. For example, the government allowed migrants to obtain 30-day and 90-day border passes to work in non-seasonal agricultural or manufacturing jobs but such temporary working arrangements did not provide workers access to social protections. NGOs reported employers increasingly encouraged workers to obtain these border passes.

While the number of migrant workers entering Thailand through bilateral MOUs continued to increase, high costs, difficulties in obtaining identity documents in home countries, and administrative barriers to change employers continued to impede greater usage of this mechanism. Provincial labor

offices required workers recruited under MOUs to present many documents that workers often could not provide without brokers' assistance in order to approve job changes. By law, MOU employers could recover costs associated with recruiting a migrant worker from the new employer when a worker requested to change jobs before the end of their employment contract; however, some employers charged these employees 20,000 baht (\$618) to obtain their documents, making workers susceptible to debt bondage. The government did not report investigating employers who illegally charged fees to such migrant workers. The government opened two new post-arrival and reintegration centers (five total) that assisted migrant workers who entered Thailand through the MOU process by providing information on labor rights, Thai culture, employment contracts, trafficking awareness, and complaint mechanisms; in 2018, 442,736 migrant workers received assistance at these centers. Nonetheless, observers reported labor officials interviewed workers in the presence of their employers and brokers at post-arrival centers, which could deter workers from reporting exploitation. MOL also worked with NGOs to provide services at 10 migrant worker assistance centers; however, observers reported minimal efforts by these centers to increase outreach and build trust with local civil society organizations tended to deter NGOs from referring exploited workers to the centers. The government worked with NGO-operated centers located near fishing markets to provide skills training, health screenings, and other resources to raise awareness of workers' rights. In 2018, the government inspected 67 migrant worker recruitment agencies (compared to 97 in 2017) and found four operating in violation of the law.

The Ministerial Regulation on Labor Protection for Sea Fishers, which took effect in April 2018, required Thai vessels operating outside Thai waters to provide messaging data to workers for communicating with government agencies and personal contacts. It also required employers to pay salaries at least once per month through electronic deposits and to share catch profits. While the electronic payment system increased the ability of labor inspectors to verify wage payments, observers reported concerns that some workers were unable to access their funds due to a lack of ATMs near some ports, insufficient training on how to use the system, and the withholding of workers' ATM cards and PINs by vessel owners, captains, or brokers.

The Command Center for Combatting Illegal Fishing (CCCIF), led by the Royal Thai Navy, operated 32 port-in port-out (PIPO) centers and 19 additional forward inspection points, which performed inspections to verify whether fishing vessels were operating legally. CCCIF implemented a system to inspect vessels based on risk assessments and reported it inspected all vessels placed in the "high-risk" category, as well as a percentage of medium- and low-risk vessels. Labor inspectors working in PIPO teams verified crew lists using biometric data and worker interviews. The government required fishing vessels operating in Thai waters to return to ports every 30 days and strictly regulated long-haul Thai-flagged vessels from operating in international waters. PIPO centers conducted 78,623 inspections in 2018 and found 511 vessels operating in violation of the law. However, the government did not report whether labor inspections resulted in the identification of any trafficking victims. Civil society organizations noted inconsistent interview practices, inspections conducted without interpreters, and inspection practices that enabled owners, captains, or brokers to determine which workers reported exploitation to inspectors, thereby deterring workers from revealing information due to fears of retaliation. Civil society and government officials expressed concerns that varying levels of enforcement at PIPO centers

encouraged some boat captains to choose ports with weaker inspections and enforcement.

Officials inspected 7,497 adult entertainment businesses in 2018, leading to the prosecution of seven trafficking cases and the five-year suspension of licenses of 97 businesses for unspecified violations of law. In 2018, the Department of Labour Protection and Welfare conducted 1,906 inspections at high-risk workplaces, including sugarcane farms, garment factories, shrimp and fish processing facilities, pig farms, and poultry farms, finding 388 workplaces operating in violation of labor laws. In 2018, the government conducted 259 labor inspections at on-land seafood processing workplaces and found 88 cases of labor law violations. The government made efforts to reduce the demand for commercial sex acts. To discourage child sex tourism, the government coordinated with foreign governments to deny entry to known sex offenders, and produced and displayed a video discouraging child sex tourism in Thai airports and on Thai airline flights. The Ministry of Tourism organized a seminar with government officials, businesses, tourism professionals, and others to raise awareness of trafficking in tourism industries.

TRAFFICKING PROFILE

As reported over the past five years, human traffickers exploit domestic and foreign victims in Thailand, and traffickers exploit Thai victims abroad. Traffickers subject Thai nationals to forced labor and sex trafficking in Thailand and in countries in North America, Europe, Africa, Asia, and the Middle East. Members of ethnic minorities, highland persons, and stateless persons in Thailand have experienced instances of abuse indicative of trafficking. Labor and sex traffickers exploit women, men, LGBTI individuals, and children from Thailand, other Southeast Asian countries, Sri Lanka, Russia, Uzbekistan, and some African countries in Thailand. Traffickers use Thailand as a transit country for victims from China, North Korea, Vietnam, Bangladesh, India, and Burma whom traffickers subject to sex trafficking and forced labor in countries such as Malaysia, Indonesia, Singapore, Russia, South Korea, the United States, and countries in Western Europe. Children from Thailand, Burma, Laos, and Cambodia are victims of sex trafficking in brothels, massage parlors, bars, karaoke lounges, hotels, and private residences. Traffickers increasingly induce young Thai girls and boys to perform sex acts through videos and photos on the internet, sometimes by blackmailing victims with explicit images. Children in orphanages are vulnerable to trafficking. Some parents or brokers force children from Thailand, Cambodia, and Burma to sell flowers, beg, or work in domestic service in urban areas. As recently as 2015, there were reports of separatist groups in southern Thailand recruiting and using children to commit acts of arson or serve as scouts. Unconfirmed reports indicated insurgent groups may have trained a small number of Cambodian children in schools in southern Thailand to serve as combatants; initial statements by Thai authorities, however, denied any evidence of insurgent links.

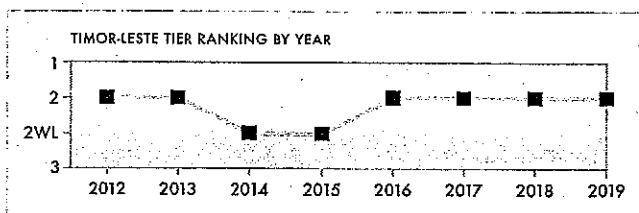
Labor traffickers exploit migrant workers in commercial fishing and related industries, the poultry industry, manufacturing, agriculture, domestic work, and street begging. Traffickers exploit some migrants in labor trafficking often through debt-based coercion and fraudulent promises of well-paid employment; brokers and other recruitment agencies impose excessive fees on workers before they arrive in Thailand. Thai-based brokers and employers administer additional fees after arrival—in some cases causing debt bondage. Some migrants are kidnapped by

traffickers and held for ransom, and some are subsequently subjected to sexual servitude or forced labor. Labor traffickers subject Thai, Burmese, Cambodian, Vietnamese, and Indonesian men and boys to forced labor on Thai and foreign-owned fishing boats. Some are paid little or irregularly, incur debts from brokers and employers, work as much as 18 to 20 hours per day for seven days a week, and without adequate food, water or medical supplies. Some boat captains threaten, beat, and drug fishermen to work longer hours. Some trafficking victims in the fishing sector had difficulty returning home due to isolated workplaces, unpaid wages, and the lack of legitimate identity documents or safe means to travel.

Corruption continues to undermine anti-trafficking efforts. Some government officials are directly complicit in trafficking crimes, including through accepting bribes or loans from business owners and brothels that exploit victims. Corrupt immigration officials facilitate trafficking by accepting bribes from brokers and smugglers along Thai borders. Credible reports indicate some corrupt officials protect brothels, other commercial sex venues, and fishing vessel owners from raids and inspections and collude with traffickers. Some government officials profit from bribes and direct involvement in extortion from and exploitation of migrants.

TIMOR-LESTE: TIER 2

The Government of Timor-Leste does not fully meet the minimum standards for the elimination of trafficking but is making significant efforts to do so. The government demonstrated overall increasing efforts compared to the previous reporting period; therefore Timor-Leste remained on Tier 2. These efforts included increasing the number of trafficking indictments and investigating and referring to prosecutors a case of an allegedly complicit official. The Minister of Justice directed the legal training center to institutionalize trafficking-specific curriculum for new judges, prosecutors, and defense attorneys and to conduct trainings for existing members of the judiciary and, in partnership with an international organization, the government disseminated the 2017 trafficking law in multiple districts for public awareness. However, the government did not meet the minimum standards in several key areas. For the third consecutive year, the government had not obtained any trafficking convictions. Victim protection services remained inadequate and the government did not finalize or approve standard operating procedures for victim identification—a critical need as official understanding of trafficking remained low and authorities continued to detain and deport potential trafficking victims for immigration violations without performing screening procedures.

PRIORITIZED RECOMMENDATIONS:

Adequately fund law enforcement agencies to conduct thorough investigations of trafficking offenses, proactively initiate

prosecutions, and convict and punish traffickers, including complicit officials, in accordance with anti-trafficking laws. • Finalize, implement, and train officials on formal procedures for victim identification among vulnerable populations, including individuals in prostitution, domestic workers, and migrant workers on fishing vessels, and employ proper screening procedures upon detention or prior to initiating deportation. • Strengthen efforts to protect victims from arrest, deportation, or other punishment for unlawful acts which traffickers compelled them to commit. • Increase resources for protective services focusing on trafficking victims and proactively offer male victims the same services offered to female victims. • Amend the anti-trafficking provision of the penal code to ensure that force, fraud, or coercion are not a required element of sex trafficking cases involving 17 year old children. • Establish standard operating procedures on referring victims to appropriate care and train officials on their use. • Establish the human trafficking commission. • Develop a current national action plan on trafficking and adequately fund its implementation. • Conduct training for prosecutors and judges, including on how to integrate victim protection throughout the duration of court proceedings. • Finalize data collection procedures.

PROSECUTION

The government maintained law enforcement efforts. Articles 163 and 164 of the criminal code criminalized all forms of labor trafficking and some forms of sex trafficking and prescribed penalties of eight to 25 years' imprisonment, which were sufficiently stringent and, with respect to sex trafficking, commensurate with those prescribed for other serious crimes, such as rape. Inconsistent with international law, the law requires a demonstration of force, fraud, or coercion to constitute a sex trafficking offense involving a 17 year old child, and therefore does not criminalize all forms of child sex trafficking. In 2017, the government amended the criminal code, through the Law on Preventing and Combating Human Trafficking, to extend criminal liability for trafficking to "legal persons," such as corporations. The law prescribes fines, judicial dissolution, and asset forfeiture as penalties, and authorizes compensation of victims.

The government reported it did not have the capacity, expertise, or financial resources to train law enforcement on trafficking laws and victim identification; therefore, it partnered with an international organization and a foreign government to train some officials. In March 2019, the Minister of Justice directed the Judicial Training Center to institutionalize trafficking-specific curriculum for new judges, prosecutors, and defense attorneys and to conduct trainings for current members of the judiciary; at the close of the reporting period, this had yet to be implemented. In the past, police officers reported using their personal funds to pursue trafficking investigations due to inadequate resource allocation from the government. The government reported it investigated 65 cases—a significant decrease from 267 in 2017 and 176 in 2016. The government confirmed a total of five trafficking cases, a decrease from nine in 2017 and 79 in 2016. Authorities initiated four trafficking indictments in 2018, an increase compared with two in 2017. Seven cases from previous reporting periods remained pending prosecution due to continued evidence gathering and a limited number of judges. For the third consecutive year, the government did not obtain any convictions. During the reporting period, a district administrator was accused of raping a child sex trafficking victim and attempting to bribe her to not report the case; at the end of the reporting period the case was with the prosecutor